

„*Legyenek mindnyájan egyek!*

Jn 17,21

KÉSZÜLJÜNK PÜNKÖSDRE!

„Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy, s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”
(Jn 17,21)

A füzet lapjain a következő szentekkel találkozhatasz:

Szent XXIII. János pápa

Szent VI. Pál pápa

Boldog I. János Pál pápa

Szent II. János Pál pápa

Kalkuttai Szent Teréz Anya

Bosco Szent János

Lyoni Szent Iréneusz

Gázai Szent Dórotheosz

Boldog Scheffler János

Szent Ágoston

Szent Maximilian Kolbe

Aquinói Szent Tamás

Nagy Szent Gergely pápa

Nagy Szent Baziliosz

Áthoszi Szent Sziluán

Keresztes Szent János

Szent Elena Guerra

A füzet használatáról...

A 2025-ös Szentév bizonyos értelemben igazi „ökumenikus évné” tekinthető a Niceai Zsinat 1700. évfordulója (amelyen a zsinati atyák megfogalmazták a kereszténység hitvallását), illetve a keleti és nyugati egyház húsvétjának kivételes egybeesése miatt. Pünkösdre készülve ezért mélyedjünk el a Lélek egyesítő törekvéseit szemlélve a II. Vatikáni Zsinat utáni pápáink ökumenikus munkájában, különös tekintettel Ferenc pápa tanítására – megköszönve életét és művét a Teremtő Istennek.

Az egyes témákhoz tartozik néhány kérdés, amik kiindulópontjai lehetnek egy-egy tartalmas beszélgetésnek.

A zölddel jelölt oldalak a gyermekek számára tartalmazzák az adott hétre történeteket, kérdéseket.

szent XXIII. János pápa
Szentlélekhívó imádsága
a II. Vatikáni Zsinatra készülve

Újítsd meg csodáidat napjainkban,
mintegy új Pünkösöd által!
Add meg Egyháznak,
hogy egy szívvel és kitartó imával,
Máriával, Jézus anyjával együtt,
Péter vezetését követve,
előmozdíthassa Isteni Üdvöztök uralkodását,
az igazság és igazságosság országát,
a szeretet és béke uralmát!
Ámen.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

PÜSPÖKI KÖSZÖNTŐ

Hányféleképpen vagyunk képesek valamit nézni? És hányféleképpen tudunk valamit látni? Másként látja az erdőt a turista és másképpen az erdész. Mást lát egy festményen a múzeumi látogató és mást a művészettörténész. Mást lát a gyermekben a szülő és mást az idegen.

Az apostolok örömmel néztek Jézusra, és felismerték benne a próféták által hirdetett küldöttet. És örültek, hogy ők közel lehetnek a Mesterhez, vele járhatnak, hallhatják szavát, és láthatják minden csodáját. Fontosnak érezték magukat Jézus körül. De talán elsősorban a barátot látták benne, akihez jó tartozni, akinek jó a közelében lenni. Mondták, hogy mindig kitartanak mellette, ha kell az életüket is odaadják érte, de ez a lelkesedés csak addig tartott, amíg szavakat nem kellett bizonyítani. Amikor tenni kellett volna, kitartani Jézus mellett, akkor elszaladtak, elkeseredtek, megtagadták a Mestert.

Pünkösdkor megváltozott bennük valami. Mintha egy új szemet kaptak volna. Másként néztek a Feltámadt Úrra. Már nemcsak annak örültek elsősorban, hogy Jézus barátai, hanem annak, hogy neki adhatják az életüket! Így indultak a Lélek erejével, a Lélek látásmódjával a jézusi parancsot teljesíteni: elindultak a világba, hogy az evangéliumot hirdessék, ha kell, már valóban, akár életük árán is. Mert már a barátan, a Mesteren túl látták Jézusban a Megváltót, a remélve várt Messiást, aki elveszi a bűneinket és új életet

Spányi Antal
székesfehérvári
püspök

ajándékoz nekünk, aki megbocsátó szeretetével mindig lehajol hozzánk, amikor arra van szükségünk, és megerősít, meggyógyítja sebeinket, felemel keserűségünkben, és sike-reinkben is velünk örül. Felismerték benne azt, akinek érdemes odaadni az életünket!

Pünkösdre várunk, várjuk a Lélek szép ünnepét. Reméljük, hogy befogadva a Lelket, mint ahogy bér málkkozásunkkor is tettük, új látásmódot kapunk. A Lélekkel nézünk, a Lélek által értelmezzünk eseményeket, a Lélek örömeivel járjuk életünk olykor talán kacskaringós útját. Lélekkel nézzük az Egyházat, Lélekkel nézünk Istennek az Egyház számára adott új ajándékára, Leó pápára is!

Meglátjuk az emberi gyengeség jegyeit is magán viselő Egyházban az Úr titokzatos testét, és azt, hogy nagy ajándék, hogy hozzá tartozunk. Meglátjuk a papában az emberen túl Krisztus földi helytartóját, és nem kritikával, hanem szeretettel és hittel nézve fordulunk felé.

Tanulunk látni! A Lélek szemével látni! Ez Pünkösöd nagy ajándéka, a Lélek bennünk lakásának bizonyítéka!

Kérjük és fogadjuk be a Szentlelket, nemcsak pünkösdre készülve, hanem egész földi életünkben legyünk mindig minden körülmények között a Lélek emberei. Követve indításait, legyen az életünk mindig hűséges tanúságtétel, hogy lelkünkben mindig éljen a Lélek öröme, hogy örvendező keresztények lehessünk!

A „Jó Pápa”

Szent XXIII. János (1958-1963)
és a II. Vatikáni Zsinat

XXIII. János pápa, polgári nevén Angelo Giuseppe Roncalli, egy tízgyermekes bergamói parasztcsaládból származott. Bár a pápai tisztség nagy tekintélyt adott neki, ő ennek ellenére mindig szerény maradt. Barátságosan és közvetlenül szólt az emberekhez, szeretetteljes és alázatos hozzáállása, kedves humora miatt ragadt rá a „Jó Pápa” elnevezés.

1959 januárjában, mindössze két hónappal pápává választása után bejelentette, hogy egyetemes zsinatot kíván összehívni. Nem kis meglepetést okozott ezzel, főleg mert senki nem gondolta volna, hogy az idős (78 éves) és sokat betegeskedő Roncalli, pápaként ilyen nagy fába vágja majd a fejszéjét.

Ebben az időszakban az Egyház kinyílni látszott, János pápa pedig felismerte az „idők jeleit”. Szükségessé vált a megújulás és a modern világgal való párbeszéd előmozdítása. XXIII. János később úgy fogalmazott, hogy a zsinat célja nem volt más, mint „*hogy egy kis friss levegő jöjjön be az Egyházba.*”

A pápa szándékában állt, hogy az egyetemes zsinatra az elszakadt keresztény közösségekből is kérjen hivatalos megfigyelőket. Ezen persze sokan megbotránkoztak. Ő azonban kész volt az egységre, anélkül, hogy azt kutatta volna, kinek volt igaza és ki hibázott. XXIII. János pápa kifejezetten nyitott volt az ökumenikus párbeszédre,

John XXIII

ennek jegyében meghívta például a taizéi közösség alapítóját, Roger testvért és egy másik taizéi testvért is az ülésekre.

A zsinat megnyitóján így szólt a megfigyelőkhöz: „*Az Önök nagyrabecsült jelenléte, a meghatottság, mely eltölti szívemet pápaként, Isten Egyháza püspökeként [...], arra indít, hogy feltárjam Önök előtt szívem vágyakozását. Szívem attól a vágytól ég, hogy annak az órának a közeledtéért dolgozzak és szenvedjek, amelyben Krisztus utolsó vacsorai imája mindenki számára beteljesedik.*”

János pápa 1962. október 11-én nyitotta meg a II. Vatikáni Zsinatot a római Szent Péter-bazilikában. Nem tudhatta, hogy ezzel egy új korszakot is megnyitott a katolikus egyház történetében.

A zsinat befejezését a „Jó pápa” már nem érthette meg, mert nagyon beteg lett (gyomorrák). Életét és szenvedéseit fölajánlva a

II. Vatikáni Zsinat eredményes befejezéséért és az emberek közötti békéért, 1963 júniusában elhunyt. Nagyon szép és szimbolikus, hogy az a pápa, aki annyira a szíven viselte a keresztények egységének ügyét, éppen pünkösöd ünnepén tért meg az Atyához. Utóda, [Szent] VI. Pál pápa folytatta a zsinatot, majd ő is zárta be 1965. december 8-án.¹

II. János Pál pápa 2000. szeptember 3-án boldoggá avatta XXIII. János pápát. Emléknapját október 11-ére (a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának évfordulójára) helyezték. Ferenc pápa 2014. április 27-én, az Isteni Irgalmasság vasárnapján avatta szentté, II. János Pál pápával együtt.

forrás: magyarkurir.hu; Ralph M. Wiltgen – *A Rajna a Tiberisbe ömlött – A Második Vatikáni Zsinat története*

¹ A dátumok jól érzékeltetik a Szűzanya szerepének fontosságát a zsinati események vonatkozásában. A liturgikus naptár reformja előtt október 11-én (a megnyitó napja) ünnepelte az Egyház Szűz Máriát, mint Isten Anyját. December 8-a (a zsinat lezárásának napja) pedig a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepe.

Ez a zsinat gyökeres reformot valósított meg a katolikus egyházban. Nem azáltal, hogy valamely katolikus hittételt eltörölt volna – hiszen a katolikus egyház ilyet nem tehet. Nem is azáltal, hogy valamely új hittételt hirdetett volna ki, hiszen ez nem volt a zsinat szándékában. A zsinat azáltal reformált, hogy súlypontát helyezett valósított meg az egyházban.

Oscar Cullmann
– református hittudós,
aki megfigyelőként
rész vett a zsinaton

A II. Vatikáni Zsinat jelentősége

1. Új egyházkép: a zsinat az Egyházzal, mint „Isten népéről” beszél – ebben a világiak újszerű megbecsülése tükröződik.
2. A zsinat a hit forrásának és csúcspontjának nevezte az Eucharisztia. Az Eucharisztia így az Egyház alapja.
3. Megújította a liturgiát: (a hívek aktívabb részvételét ösztönözve) a misszövegeket lefordították helyi nyelvekre, továbbá a papság a hívek felé fordulva misézhetett a zsinat után.
4. A zsinat kimondta, hogy minden katolikus meghívást kapott a szentségre és a misszióra.
5. Hangsúlyozta a család („családegyszék”) fontosságát. Minden hívő a családban kapja az erős alapokat.
6. Ökumenizmus és vallásközi párbeszéd indul, elismerve, hogy más felekezetekben is van igazság és kegyelem.
7. Szorosabb együttműködést szorgalmazott a püspökök, papok, szerzetesek és világiak között.
8. „Korszerűsítette”, hozzáférhetőbbé tette az Egyházat a modern világ számára.
9. DE vissza is vezette az Egyházat a gyökereihez. Nagyobb hangsúly a Szentírásnak, az egyházatyáknak, ősi hagyományok felelevenítése (pl.: állandó diakonátus és a felnőtt megtérők fokozatos bevezetése az Egyházba).

forrás: magyarkurir.hu

A párbeszéd pápája

Szent VI. Pál (1963-1978)

Giovanni Battista Montini 1963-ban VI. Pál néven lett Péter utóda XXIII. János pápa halálát követően. VI. Pál kész volt a XXIII. János-i örökséget továbbvinni, mert az Egyház megújulásában számára is kiemelt fontosságú volt a katolikus ökumenizmus alapjainak lefektetése. Első körlevele (*Ecclesiam suam*, 1964. augusztus 5.) azonnal a párbeszéd pápájává tette. Ebben a dialógus megkezdését szorgalmazta „a különvált testvérekkel”. VI. Pál több alkalommal kijelentette, hogy ezek a testvéreink – még ha el is távolodtak a katolikus egységtől, a keresztség révén az egyetlen egyházban vannak.

VI. Pál szemlélete szerint a hit, a vallás nem más, mint párbeszéd Isten és az ember között – olyan dialógus, amely üdvöt hoz. Ha az Egyház hú akar lenni Istenhez és a hitéhez, ugyanilyen dialogikus módon kell viszonyulnia a világhoz. Csak ha beszélget, ha párbeszédet folytat, akkor lesz hiteles meghirdetője Jézus Krisztus evangéliumának.

És kivel folytasson párbeszédet az Egyház? A pápa „koncentrikus körökben” írja le: először a teljes emberiséggel (beleértve még az ateistákat is, jól tudva, hogy a velük való dialógus igen nehéz a hit dolgaiban), azután az istenhívőkkel, végezetül pedig a keresztségessel, a nem katolikus testvéreinkkel. Csak az ilyen párbeszéd segít el

Paulus PP VI-

a békéhez, ahhoz, hogy az emberiség előre tudjon haladni.

VI. Pál pápaságát ezért úgy is értelmezhetjük, mint a dialogikus Egyház világra segítségének az idejét. A párbeszéd mindhárom körében csodákat hozott ez a tizenöt év. A teljes emberiséggel folytatott párbeszédben nem feledhetjük, hogy ő volt az első pápa, aki felszólalt az ENSZ-ben és az UNESCO-ban, bevezette január 1-jén a békéért ajánlott világ-imanapokat, aki fáradozott a filozófia és a tudományok, valamint az Egyház közötti rendszeres eszmecserék, akár viták elősegítésén. A vallásközi párbeszéd kapcsán ki kell emelnünk, hogy ő volt az első, aki nem keresztény megfigyelőket is meghívott egy egyetemes zsinat üléseire, aki hatalmas lelkipásztori utakba kezdett, hogy Amerikában, Afrikában és

Ázsiában találkozzon a helyi, a többségi vallások képviselőivel, illetve hogy az ő idejében vált rendszeressé más vallások vezetőinek a látogatása a Vatikánban.

VI. Pál 1964. január 5-én Jeruzsálemben találkozott Athénagorász konstantinápolyi pátriárkával, és testvéri gesztussal ölelte át az ortodox főpapot. Ekkori, első találkozásuk alkalmával döntést hoztak egy katolikus-ortodox teológiai bizottság felállításáról. Ez a találkozó is hozzájárult ahhoz, hogy 1965. december 7-én, a II. Vatikáni Zsinat utolsó munkanapján, a két egyház ünnepélyesen visszavonta az egymással szemben megfogalmazott korábbi kiközösítéseket. Athénagorász pátriárka 1967. október 23-án jelen volt az első püspöki szinódus¹ megnyitásakor is.

VI. Pál pápa a II. Vatikáni Zsinattal és az azt követő eseményekkel nagy lendületet adott a katolikus ökumenizmusnak, mely újra felfedezte Isten szavát, a Szentírást, és kész volt az Egyház megújítására, mely folyamatosan úton van a felé az egység felé, amelyre a Szentlélek hívja Krisztus valamennyi követőjét.

forrás: magyarkurir.hu; Ralph M. Wiltgen – *A Rajna a Tiberisbe ömlött – A Második Vatikáni Zsinat története*

1 A világ különböző helyeiről delegált püspökök gyűlése a pápa vezetői feladatának megsegítése, ill. az aktuális problémák, feladatok megvitatása céljából. (VI. Pál alapította)

Athénagorász konstantinápolyi pátriárka és VI. Pál pápa találkozása Rómában (1967)

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,35)

Az Úr Jézus szellemi végrendelete szerint követőinek egysége nemcsak azt bizonyítja, hogy valamennyien az Övéi, de azt is igazolja, hogy Őt az Atya küldte. Az egység tehát a keresztség és Krisztus szavahihetőségének bizonyítéka. Ha az evangéliumot akarjuk továbbadni, nem mutatkozhatunk be úgy, mint akik egymás közt megosztottak vagyunk, különbségek választanak el, ellentétek vannak köztünk. Az ilyesmi ugyancsak nem hat építően! Inkább azt kell megmutatnunk, hogy a hitünk kiforrott, a feszültségek közt is össze tudunk tartani: mert együtt, őszintén, érdektelenül keressük az igazságot. Kétségtelen: az evangelizáció sorsa nagymértékben függ az egyház egységének tanúságtételétől. [...] A keresztség megosztottsága szomorú tény, és ellentétben áll Krisztus akaratával. A II. Vatikáni Zsinat világosan és nyomatékkal kijelenti, hogy ez a megosztás „súlyos kára az evangélium hirdetésének az egész világon, és sokakat megakadályoz abban, hogy a hitet elfogadják” (AG 6; UR 1). [...]

Nagy reménységgel nézzük azt a munkát, amelyet az egész keresztény világ kifejt, hogy újra létrejöjjön a Krisztustól óhajtott teljes egység. Szt. Pál biztosít: „A remény nem csal meg” (Róm 5,5)!

VI. Pál pápa: *Evangelii Nuntiandi* – részlet

1 Ugyanez a címe Ferenc pápa a 2025-ös Szentévet meghirdető bullájának is!

Minden keresztény egysége felé

Nemeshegyi Péter SJ a II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló (*Unitatis redintegratio* kezdetű) dekrétumáról

Jézus azért imádkozott, hogy minden tanítványa „eggyé legyen” (Jn 17,21). Azért adta oda életét, hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit (Jn 11,52), és így „egy akol legyen és egy Pásztor” (Jn 10,16).

Jézus e kívánsága és imája ellenére a történelem folyamán szakadások keletkeztek a keresztények között. Ezeket már Szent Pál is helytelenítette (1Kor 1,11) mégis folytatódtak a szakadások: az ókorban kisebb csoportok vagy helyi közösségek váltak le a nagy egyháztól. A 11. században nagy szakadás keletkezett a nyugati és a keleti egyház között, a 16. században pedig a reformáció következtében a nyugati egyházon belül keletkeztek és gyarapodtak szakadások. A szakadás haraghoz, gyűlölethez, ellenségeskedéshez, sőt gyilkos vallásháborúkhoz vezetett.

Ezek az események a kereszténység fájó sebei, és akadályozzák a keresztény hit terjedését a világon. Ezt különösen a nem-keresztény országokban működő miszionáriusok érzik, és ezért nem véletlen, hogy a múlt században éppen az Ázsiában működő, különböző felekezetekhez tartozó protestáns hithirdetők indítottak egy mozgalmat, amely a keresztények újraegyesülését tűzte ki céljául. Ezt a mozgalmat „az emberektől lakott földkerekséget” jelentő görög „ökumené” szó alapján „ökumenikus mozgalomnak” nevezték el.

Ez a mozgalom a protestáns egyházak között nagy fejlődésnek indult, katolikus részről azonban hidegen fogadták. A katolikus egyházi vezetők meg voltak elégedve saját egyházuk egységével, és a többi kereszténytől csak azt várták volna el, hogy azok hibájukat belátván tékozló fiúként visszatérjenek az atyai házba.

Ebből az önelégült állapotból XXIII. János pápa nagy szíve és a II. Vatikáni Zsinatnak az ökumenizmusról szóló határozata vezette ki a katolikus egyházat. Ez a határozat a katolikus egyháznak az ökumenikus mozgalomról vallott felfogását fejti ki. Emeljük ki a fontosabb állításokat:

A történelem egyház-szakadásaiban rendszerint mindkét fél hibás volt. A múlt hibáinak kérdését kölcsönös bocsánatkéréssel és megbocsátással lehet és kell megoldani. [...]

A nem-katolikus keresztény egyházaknak nagy kegyelmi értékeik vannak: az ezekhez az egyházakhoz tartozó keresztény (keresztyén) testvéreink „megigazultak a keresztség által, Krisztus testének tagjai, hittel és buzgón olvassák a Szentírást, él bennük a Szentlélek, van hitük, reményük, szeretetük, erkölcsös életet élnek, vannak vértanúik, és még számos más isteni ajándékban részesednek.” Ezért a jóságos Isten a nem-katolikus fele-

kezeteket is eszközként használja fel arra, hogy az embereket az üdvösségre vezesse.

Avégből, hogy újra egygyé lehessünk, a katolikus egyháznak és a többi egyháznak az evangélium mércéje szerint kell megújulnia, mégpedig egymás jogos kívánalmainak figyelembe vételével. Jóindulatúan és helyesen kell megismernünk egymást; ki kell küszöbölnünk minden előítéletet és a másik félre vonatkozó minden téves állítást, melyekre a múltbeli viták során ragadtattuk magunkat.

Minthogy pedig Krisztusban hívőként a legfontosabb pontban már egyek vagyunk, végezzük közösen mindazt, amit hitbeli meggyőződésünk szerint közösen végezhetünk. Így például dolgozzunk és küzdjünk közösen a békéért, a társadalmi igazságosságért, az emberi jogok tiszteletben tartásáért, az erkölcsi élet megújulásáért, az igazmondás uralmáért, a szegények és betegek megsegítéséért; imádkozzunk együtt, készítsünk közös Szentírást-fordítást, közös imaszövegeket, közös egyházi énektárakat stb.

Szakértők folytassanak közös megbeszéléseket a vitás hitbeli kérdések tisztázására. [...] Végül is imádkozzunk a keresztények egységéért, hiszen a hosszú, fájdalmas múltban felhalmozódott akadályok kiküszöbölésére csak az isteni kegyelem csodája lesz képes.

A fenti elvek alapján a II. Vatikáni Zsinat nyomán a katolikus egyház nagy energiával vetette bele magát az ökumenikus mozgalomba. Meg is születtek már az első eredmények. Bár a katolikus hiszi, hogy

élet- és jogfolytonosságban áll a Krisztus által Péterre és az apostolok testületére épített ősegyházzal, de ugyanakkor tudja, hogy állandó tisztulásra és reformra szorul, és hogy ebben a reformban a többi egyház példája segíti. Így például a II. Vatikáni Zsinat nyomán a protestáns egyházak példájára valósította meg a katolikus egyház a népnyelvén történő liturgiát, a Szentírás olvasásának buzgóbb szorgalmazását, a világi hívők egyházi szerepének értékelését stb. A keleti egyház tanítása és példája pedig a „zsinati elv” felértékelésére, a Szentlélek működésének hangsúlyozására, az isteni életben való részesedésünk hittételének ki-domborítására adott indításokat.

A teológiai szakértők párbeszéde is sok gyümölcsöt hozott. [...] Egymás ócsárlását és kölcsönös megbélyegzését kezdi felváltani a megértő párbeszéd és kölcsönös nagy-rabecsülés légköre.

Ökumenikus lelküllettel kereszténynek lenni: ez a keresztény élet új módja. Sok száz éven keresztül a keresztény felekezetek útiránya mindinkább távolodott egymástól. Harminc éve [1996-ban írja a szerző] azonban egymás felé közeledve haladunk. Még nem értünk össze teljesen. Egyes hitbeli és erkölcsbeli kérdésekben még nem tudunk egyetérteni. Ez bizony fájdalmas. De nem szabad kétségbe esnünk. Minthogy egy az Isten, egy a Krisztus, egy a keresztség és egy a Szentírás, ezért remélhetjük, hogy egyszer megintcsak „egy szív és egy lélek” (Ap-Csel 4,32) leszünk, mint az első tanítványok.

forrás: Nemeshegyi Péter SJ – *Mit mond nekünk a II. Vatikáni Zsinat?*

Ökumenikus imahét

Az ökumenikus imahetet világszerte minden év január harmadik hetében rendezik meg. A Krisztus-hívő felekezetek ilyenkor közösen imádkoznak a keresztények egységéért. 1740 körül Skóciában egy pünkösdista mozgalom célul tűzte ki az imádkozást minden egyházért, minden egyházzal együtt. 1820-ban James Haldane Stewart tiszteletes kiadta javaslatait „A keresztények általános egysége és a Szentlélek kiárasztása” címmel. 1846-ban megalakult az Evangéliumi Aliánsz. Ötven felekezetből 921 résztvevő gyűlt össze Londonban. Magyarországon először 1886-ban hirdették meg az imahetet. A II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló dekrétuma 1964-ben hangsúlyozta: az ökumenikus mozgalom lelke az imádság és egyúttal szorgalmazta az imahét rendszeres megtartását.

„Ha szeretted az egységet, akkor mindazt, amit valaki birtokol benne, te is birtokolod.”
(Szent Ágoston)

A Szentlélek és az egyházak közti szerves egység

Leo Joseph Suenens – belga bíboros, a II. Vatikáni Zsinat egyik vezető alakja

Az ökuméné alapkérdése az egyházi egység helyreállítása. Ez magában foglalja, hogy világos képünk van magáról az egységről. Nem szabad összezavarnunk az egyformasággal, mert összefér az egészséges pluralizmussal, többféleséggel. A rosszul felfogott egység nevében a múltban sok balfogást követtek el és fölösleges feszültségeket hoztak létre. [...] Lassan-lassan az egységnek olyan átfogó képét fedezzük fel, amely gazdagabb szintézisben képes magába fogadni a jogos különbözőségeket Krisztus egyetlen Egyháza ölen.

A II. Vatikáni Zsinat, Karthágói Szent Ciprián kifejezését ismételve, úgy határozza meg az Egyházat, mint „Istennek az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységével egyesített népét” (LG 4). Nagyon rendjén való, hogy tekintetünk célpontja az elsődleges egység legyen, amely a miénknek is meghatározója: a szentháromságos egység. Annak a látható egyházi egységnek, amelyet törekszünk helyreállítani, Isten plurális egységének mintájára kell létrejönnie. Valamikor a teológiában olyan erősen hangsúlyoztuk az egységet, hogy Isten már-már szinte egyetlen személy gyanánt jelent meg, és nem nagyon láttuk a három isteni személy valóságát saját személyiségükben. Értekezéseink „De Deo uno et trino” már címükben is az egységnek adták az elsőbbséget, és az „Isten képmására” teremtett egyháznak nemcsak az volt a kötelessége a szemünkben, hogy egy legyen, hanem egységes is, egy öntetből való. Ma szerencsésen a Háromságra tettük át a hangsúlyt, a „hárommegy Isten”-re. De nem hozhatjuk áldozatul Istenben sem az egységet, sem a Háromságot: egység ő a Háromságban és Háromság az egységben.

Az ökumenikus egység végső forrása a Szentháromság misztériuma. Megértjük tehát, mennyire segítségünkre lehet

Karl Rahner imája:

HISZEK A SZENTLÉLEKBEN

Hiszem, hogy megszabadít előítéleteimtől.
Hiszem, hogy megváltoztatja szokásaimat.
Hiszem, hogy legyőzi közömbösségemet.
Hiszem, hogy szeretettel tölti el lelkemet.
Hiszem, hogy megállít a rossz előtt.
Hiszem, hogy felbátorít a jóra.
Hiszem, hogy legyőzi szomorúságomat.
Hiszem, hogy szeretettel tölt el Isten Igéje iránt.
Hiszem, hogy elveszi kicsinyhitűségemet.
Hiszem, hogy megerősít szenvedésemben.
Hiszem, hogy áthatja egész lényemet.

a Szentlélek szerepének megértése a Szentháromság ölen, hogy jobban kiegyensúlyozzuk az egyházban az egység követelményeit a jogos pluralizmus elfogadásával.

A Szentlélek az Egyházban olyan egység megvalósítója, amely meghaladja emberi mértékeinket. Úgy tűnik, szemtanúi lehetünk, a Lélek hatalmas egységre hívó működésének a minket még szétválasztó hitfelekezeteken keresztül.

forrás: Leo Jozef Suenens – Új Pünkösöd?

A REMÉNY EMBERE VAGYOK:
nem emberi érv, nem természetes optimizmus táplálja bennem a reményt, hanem egyszerűen hiszem, hogy a Szentlélek működik az Egyházban és a világban, akár tudunk róla, akár nem.
A remény embere vagyok, mert hiszem: a Szentlélek mindörökké a Teremtő Szellem, aki minden reggel új szabadságot, örömet és bizalmat hoz azoknak, akik befogadják.
A remény embere vagyok, mert tudom: az Egyház története hosszú, s tele a Szentlélek csodáival. Gondolatok a prófétákra és a szentekre, akik döntő órákban a kegyelem csodálatos eszközei voltak, s fénycsóvát vetítettek elénk az útra.
Hiszek a Szentlélek meglepetéseiben. XXIII. János pápa is egy volt közülük. A Zsinat is. Nem számítottunk se az egyikre, se a másikra. Miért merülne ki éppen most Isten képzelőereje és szeretete? Remélni kötelesség és nem fényűzés.
A remény nem álmodozás, ellenkezőleg: eszköz, hogy álmunkat valóra váltsuk.
Boldogok, akik álmodni mernek, s álmukért kemény pénzzel fizetnek, hogy testet öltönn az emberek életében.

Suenens bíboros – 1974 Pünkösdjén

A „mosolygós” pápa

Boldog I. János Pál

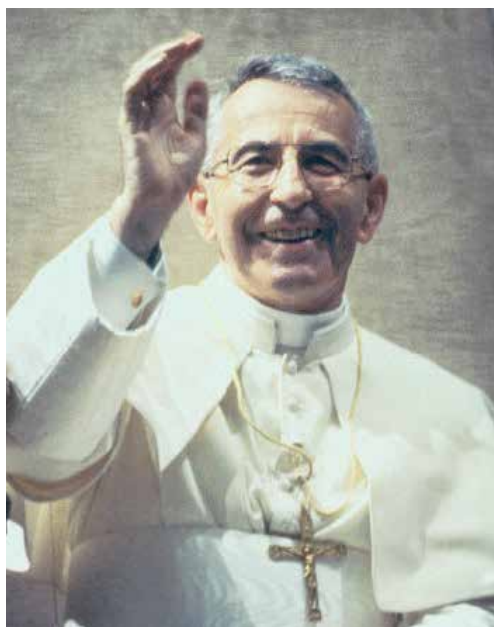
(1978. aug. 26. – 1978. szept. 28.)

Az észak-olasz származású Albino Luciani 1978. augusztus 26-ától rekordrövid konklávé (a hivatalosan ellenőrizhetetlen legendák szerint) elsőprő többséggel megválasztott pápa, aki mindössze 33 napig szolgált Péter utódként, ugyanis 1978. szeptember 28-a éjjelén hirtelen és váratlanul elhunyt.

A szegény családból származó Albino Luciani evangéliumi egyszerűségben élt. Pápaként is megtartotta püspökként választott jelmondatát: *Humilitas!* (Alázat!), amire életével igazi példát is adott. Támogatta a szegényeket, és mindig felszólalt a pénz gátlástalan felhasználása ellen. A luxust, a pénzpazarlást önzésnek és a szegények elleni érzéketlenségnek nevezte, amelynek kiszámíthatatlan következményei is lehetnek a társadalomban.

Megdöbbsent, amikor a konklávé őt választotta VI. Pál utódjául: „*Quid mihi fecistis? Dominus parcat vobis*” (Mit tettetek velem? Az Úr bocsásson meg nektek!) – szólta a megválasztóihoz, de persze alázattal elfogadta a szolgálatot.

Ő volt az, aki először vett fel kettős nevet: János Pál – tisztelegve elődei, XXIII. János és VI. Pál pápák előtt. Így szerette volna kifejezni, hogy folytatni kívánja elődei munkáját a II. Vatikáni Zsinat szellemisége szerint. A megválasztásáról első beszédében 1978. augusztus 27-én így nyilatkozik:

Ioannes Paulus P. I

Tegnap reggel nyugodtan indultam a Sixtus-kápolnába szavazni. Soha meg nem fordult a fejemben, ami történni készült. Alighogy elkezdődött a „veszély” számomra, a két kolléga, aki mellettem ült, bátorító szavakat sutogott nekem. Az egyik azt mondta: „*Bátorság! Ha az Úr ad valamilyen terhet, segítséget is ad majd a hordozásához!*” És a másik kolléga: „*Ne féljen! Annyi ember van a világon, aki imádkozik az új pápáért!*” Mikor elérkezett a pillanat, elfogadtam. [...]

Beszéljünk nyíltan: bennem nincs meg sem a „szív bölcsessége”, mint János pápában, sem Pál pápa felkészültsége és kultúrája. De itt vagyok az ő helyükön, meg kell próbálnom szolgálni az Egyházat. Remélem, segíteni fogtok az imádságaitokkal!

Az egység gondolata számára is különösen fontos volt. Első bíborosokhoz intézett beszédében így szólt: „Legyetek irgalommal a szegény új pápa iránt, aki tényleg nem számított arra, hogy erre a posztra emelkedik. Próbáljatok meg segíteni neki, és próbáljunk meg együtt briliáns példát adni a világnak az egységre, olykor talán fel is áldozva érte valamit. Mindent elveszíthetünk, ha a világ nem lát minket szilárd egységben.”

Szokatlan módon az új pápa megjelölte a sorszámot neve előtt (I. János Pál), holott akkor szokták a név elé illeszteni a sorszámot, ha az utódok közül valaki ugyanezt a nevet választja. Erre ő maga ezt a magyarázatot adta: „*Azért használok az I. megjelölést, mert nem sokáig leszek pápa, és úgy gondolom, hogy az utódom is János Pál lesz...*”

I. János Pál gyakran mondta titkárának, hogy „*nekem mennem kell, de jön az, akinek jönnie kell*”. Azt is mondta, tudja, ki lesz az: „*aki előttem ült a konklávéban, mikor engem megválasztottak*”. És valóban: az 1978-as év első konklávéjának az ülésrendje szerint Luciani pátriárka előtt Wojtyła bíboros ült...

I. János Pált 2022. szeptember 4-én a boldogok sorába emelte Ferenc pápa.

forrás: archiv.katolikus.hu; magyarkurir.hu

Uram, végy engem úgy, amint vagyok, hibáimmal, hiányaimmal, de alakíts olyanná, amilyennek Te szeretnél látni.

Boldog I. János Pál pápa imája, melyet gyermekkorában imádkozott

Hová tűnt a pápai tiara?

A 8. századtól kezdve a tiara nevű, drágakövekkel ékesített, csúcsos pápai főveg a pápai hatalom és tekintély egyik jele volt. Az új egyházfőket ezzel koronázták meg, majd egyéb nagy ünnepeken, körmenetek alkalmával viselték, hogy jelezzék: Róma püspöke felette áll az e világi királyoknak és királynőknek.

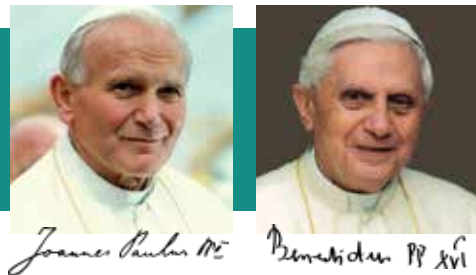
1964. november 13-án azonban VI. Pál pápa szakított ezzel a tradícióval. Ezüst- és aranszínű, milánói mesterek által készített modern tiaráját a szegényeknek ajándékozta a Szent Péter-bazilikában, így ő volt az utolsó katolikus egyházfő, aki ezt a fejdísz viselte. A tiarát, amivel négy hónappal azelőtt koronázták meg, jótékonyági céllal áruba bocsátotta, és használatát a mitrával váltotta ki. (II. János Pál óta pedig a pallium tölti be a tiara hajdani szerepét a koronázás szertartásában.)

A kétezer püspök jelenlétében bemutatott szentmise után VI. Pál felemelkedett székéből, és ünnepélyesen az oltárra helyezte tiaráját. Az akkori újsághírek szerint az egyházfőt az indította erre a gesztusra, hogy a II. Vatikáni Zsinat megbeszélései során sok szó esett a világ szegényeiről.

VI. Pál négy utódja közül egyik sem kívánta visszaállítani a tiara viselését. 1978-ban I. János Pál pápa a koronázás helyett bevezette a beiktatási szentmisét – ezt a hagyományt azután utódai is folytatták. XVI. Benedek még a címeréről is törölte a tiarát, és a jóval egyszerűbb mitrát tette a helyére – ebben Ferenc pápa is követte.

forrás: magyarkurir.hu

„Amint én szerettelek benneteket,
úgy szeressétek ti is egymást”
Jn 13,34

Szent II. János Pál pápa
és XVI. Benedek pápa
az egységtörekvésekről

Jézus azt akarta, hogy tanítványai egyik legyenek, ennek ellenére az egyház történetében fájdalmas szakadások keletkeztek az évszázadok folyamán... Mit remélhetünk a harmadik évezredtől?

„Az első keresztény évezred a keresztények egységének évezere volt – tudjuk, voltak szakadások, de a Kelet-Nyugat egysége alapján megvolt –, a második évezred a nagy szakadásoké volt, s hogy most, az ezredfordulón egy nagy közös meg gondolással újra megtalálhatnánk az egységet.” — **XVI. Benedek pápa**

Erre utalnak az „idők jelei”?

„A II. Vatikáni Zsinat említi azt a kötelességünket, hogy fürkészünk kell az „idők jeleit”, nevezetesen azokat az eseményeket, amelyek Istennek, a történelem Urának jelenlétéről és szándékairól szólnak hozzánk. E jelek fényében a zsinat világosan kijelentette, hogy »az összes keresztények közötti egység helyreállítására irányuló mozgalmat a Szentlélek ihleti«” — **Szent II. János Pál pápa**

A bábeli zűrzavart tehát a pünkösdi Lélek rendezni kívánja?

„A Bábeli toronynál, amikor az emberek az ég felé törő utat akartak építeni saját kezükkel, végül tönkretették azt a képességüket, hogy egymást megértsék. Ezzel ellentétben pünkösdkor a Szentlélek a nyelvek adományával megmutatja, hogy jelenléte egyesít és a zűrzavart szeretetközösséggé alakítja át.

Az emberi büszkeség és önzés mindig megosztást idéz elő, a közöny, a gyűlölet és az erőszak falait emeli föl. A Szentlélek ellenkezőleg, képessé teszi a szíveket mindenki nyelvén megértésére, mert visszaállítja a hiteles kommunikációt föld és ég között. A Szentlélek szeretet.” — **XVI. Benedek pápa**

„Szent Pál apostolnak az első római keresztényekhez intézett szavai: „... a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete”, ezért „a remény nem csal meg.” (Róm 5,5) Ez a remény pedig a keresztények egységére vonatkozik, melynek isteni forrása az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek szentháromságos egysége.” — **Szent II. János Pál pápa**

A 20. század embertelen pusztításai nyomán erősödött fel a vallások együttműködésének szükségessége?

„Látni fogjuk, hogy e század könnyei az emberi szellem új tavaszát készítették elő.”

— **Szent II. János Pál pápa**

„Ennek az évszázadnak minden bukása és könnye, mint [II. János Pál] mondja, végül nem vész a semmibe, és egy új kezdet indul el. Újra keresni kell az emberiség egységét, a vallások egységét és a keresztények egységét, hogy valóban új, pozitívabb korszak kezdődjék.” — **XVI. Benedek pápa**

A nagy sötétség ellenére azért sok fény is gyűlt ebben a században, hiszen a katolikus megújulás jegyében számos új mozgalom indult el (Fokoláre, Emmánuel, Chemin Neuf, Cursillo, Regnum Marianum... stb.). Hogyan érdemes viszonyulni egy-egy új mozgalomhoz?

„Az új karizmák hitelességét garantálja a készségük, hogy alá vessék magukat az egyházi tekintély megítélésének. A Szentszék már sok egyházi mozgalmat és új közösséget elismert, és ennél fogva kétségtelenül Isten ajándékának kell tekinteni ezeket az egész Egyház számára. Más mozgalmak és új közösségek még születőfélben vannak, és a helyi egyházak pásztoraik részéről még tapintatosabb és éberebb gondoskodást kívánnak. Aki a megkülönböztetésre – a hitelesség megítélésére – és a vezetés szolgálatára hivatott, az ne akarjon uralkodni a karizmák felett, hanem inkább óvakodjon a veszélytől, hogy elfojtsa azokat (vö. 1Tessz 5,19-21), álljon ellen a kísértésnek, hogy egységesíteni akar-

ja azt, amit a Szentlélek sokféleképpen akart: hogy ezáltal épüljön és növekedjék Krisztus egyetlen Teste, amelyet maga a Szentlélek tesz szilárdná az egységben.

A püspököknek – akit Isten Lelke szentelt fel és áraszt el Krisztusban, aki az Egyház feje –, meg kell vizsgálnia és próbára kell tennie a karizmákat, hogy elismerhesse és értékelhesse azt, ami jó, igaz és szép, ami hozzájárul az egyes emberek és a közösség életszentségének megvalósulásához. Amikor pedig javítólag kell közbelépni, legyen az is „nagy szeretet” kifejeződése.” — **XVI. Benedek pápa**

Valljuk, hogy a keresztség által a keresztények Isten gyermekei és egymásnak testvérei. Milyen felelősséget jelent ez Isten, ill. egymás felé?

„A keresztények közötti testvériség nem futó érzelem, és még kevésbé az igazság iránti bizonyos közömbösségből fakad. Hanem az egy keresztség természetfölötti valóságára alapszik, mely Krisztus egy testébe iktat be minket¹. Közösén valljuk, hogy Jézus Krisztus Isten és Úr; közösén ismerjük el Őt egyetlen közvetítőnek Isten és az emberek között², és hangsúlyozzuk mindannyiunk Őhozá tartozását.” — **XVI. Benedek pápa**

„Isten akarata az egész megosztott emberiség egysége. Ennek érdekében küldte el a Fiát, hogy Ő értünk meghalva és föltámadva, nekünk ajándékozza Szentlelkét. A keresztség vigíliáján maga Jézus kérte az Atyától tanítványait és minden benne hívót számára, hogy egyek, egy élő közösség legye-

¹ vö. 1Kor 12,13; Gal 3,28; Kol 2,12

² vö. 1Tím 2,5

nek. Ebből fakadóan kötelezettség és felelősség hárul Isten előtt az Ő tervéért mindazokra, akik a keresztség által Krisztus testévé válnak, egy olyan testté, melyben teljesen meg kell valósítaniuk a kiengesztelődést és a közösséget.” — **Szent II. János Pál pápa**

Ahhoz, hogy a keresztények újra egyesülhessenek, kinek kellene kihez csatlakoznia? Milyen reformok szükségesek?

„A szabály az, hogy előre megyünk. Nem arról van szó, hogy konkrét csatlakozásokat szeretnénk, hanem azt reméljük, hogy az Úr mindenütt olyan hitet ébreszt, amely egymásba torkollik, és akkor *egy* egyház lesz.

A keresztények egysége nem jöhet létre valamely politikai államcsínnyel, vagy kard által, amely kettészeli a gordiuszi csomót. Ez egy élő folyamat.

A hitben senkinek sem parancsolhatunk meg úgy valamit, hogy az egyházi vezetés mindenkinek azt mondja: *„testvéreim, itt hagyjunk el egy kicsit, és amott fűzzünk hozzá valamit”* – ez nem megy. Vagy hittünk az Úrban – és akkor nem mondhatjuk azt, hogy holnaptól másként teszünk. Vagy eleve egy emberi alkotás volt az egyház – és akkor mindez e nélkül is elvész.

A reformok és megújulások bármennyire szükségesek legyenek is, mégsem eredhetnek a magunk lelkes aktivizmusából, amivel valami új, balul sikerült szervezetet állítunk fel. A legjobb, ami egy ilyenféle munkából származhat, egy „ízlésünk szerinti” egyház lesz, méreteinkre szabva, ami még érdekes is lehet önmagában, csak éppen nem lesz az igazi egyház...

Vigyázzatok, a sietség mindent összetör. Az ördög nagyon ravasz: nemcsak minden hazugság, hanem minden sietség atyja is.”

Kalkuttai Szent Teréz Anya

A reform tehát nem azt az erőlködést jelenti, hogy új homlokzatot állítsunk fel, hanem azon kell lenni, hogy a lehető legnagyobb mértékben eltűnjön mindaz, ami belőlünk való, hogy minél inkább előtérbe léphessen az, ami Belőle való, Krisztusból.” — **XVI. Benedek pápa**

„Az ökumenikus mozgalom az egyetlen apostoli hit elérésére törekszik. De e hiten belül léteznek jogos különbözőségek, amelyek nem állnak ellentétben az Isten által akart egységgel. A Lélek ajándékainak változatossága valóban gyönyörűszéppé teszi azt a menyegzős ruhát, amelyben a jegyesnek meg kell jelennie Krisztus előtt. Az Egyház valóban olyan egység, amely magában foglalja a különbözőséget, és amely a különbözőségekből nyer igazolást. Az Egyház mindig egység lesz a különbözőségben.” — **Szent II. János Pál pápa**

Akkor minden vallás egyformán jó?

„A valódi ökumenizmus nem hagyja jóvá a vallási közömbösség és relativizmus eszméit, amelyek azt próbálják elhíttetni, hogy minden vallás egyformán jó, és már az is elég, ha jószándékkal gyakorolják. Nem! Az egységet a közös apostoli hitben keressük, amely *„egyszer s mindenkorra szóló öröksége a*

szenteknek” (Júd 3). Másrészt szembetaláljuk magunkat szubjektív nehézségekkel is; vannak, akik félnek a nagyobb egységre törekvő erőfeszítésektől, mert azt hiszik, hogy ez olyan uniformizálódást kényszerítene rájuk, amelyet ők képtelenek lennének elfogadni.” — **Szent II. János Pál pápa**

Jézus a főpapi imában így könyörög az Atyához: „... hogy egyek legyenek, ahogyan mi egyek vagyunk” (Jn 17,22). Jézus és az Atya két külön isteni személy egy tökéletes egységben egymással, ill. a harmadik isteni személlyel, a Szentlélekkel – tehát még a Szentháromságon belül is van különbözőség...

„Aki hisz a Hármasságban, az az egység legmagasabb fokát nem a merev egyféleségben látja. Az egység eszményi képét, amely felé törekednünk kell, nem az oszthatatlan atomokban, a tovább már nem bontható elemi részecskékből kell látnunk. Az egység mértékadó, legmagasabb formáját az az egység mutatja, amelyet a szeretet teremt meg. A sokak egysége, amely a szeretetben növekszik, értékesebb, teljesebb egység, mint az „atom” egysége.

Az egyházatyák már a Biblia első lapjain felfedezték, hogy valamilyen értelemben Istenre is érvényes a többszámú „Mi”: *„Teremtünk embert!”* (Ter 1,26) Van tehát benne egy Én és egy Te. Megtalálták ugyanazt a zsoltárokból is, és Jézus szavaiban, amikor az Atyával beszél. Felfedezték, hogy Isten benső életét a dialógus jellemzi; ez vezette őket ahhoz a feltételezéshez, hogy van Istenben Én és van Te: valamilyen kapcsolat,

egymástól különbözőség és egymásra irányultság.” — **XVI. Benedek pápa**

Jézus ezt mondja magáról: „A Fiú magától nem tehet semmit” (Jn 5,19) – ez nem a Fiú minden hatalomtól való megfosztása?

„Ha nincs semmi, amiben Ő önmaga lehetne, nincs lezárt magánszférája, akkor tökéletes egységet képez a Másikkal, teljesen „egy” vele. A „Fiú” szó pontosan ennek az egymásban-levésnek a teljességét akarja kifejezni. „Fiú” – János szerint ez a szó azt jelenti, hogy teljesen mástól-kapott-lét.

A keresztény egység mögött a Krisztussal való egységnek kell állnia. Ezáltal válik lehetővé, hogy a sajátunkra való örökös hivatkozás helyett minden felételtől mentesen a „valakitől kapott” és „valaki felé” irányuló létet vegyük át. Ebből a Krisztussal való egységből következik a teljes egyé-válás: *„hogy egyek legyenek, mint mi”* (Jn 17,11). Az egység minden hiánya, minden elkülönülés azt jelzi, hogy hiányzik az igazi keresztény érzület, mindenki ragaszkodik a sajátjához, ez pedig az egység összeomlásához vezet.” — **XVI. Benedek pápa**

De akkor ahhoz, hogy jól kijöjjünk egymással, el kell hallgatnunk egymás előtt hitünk igazságait?

„A vallások nem akkor teremthetnek kapcsolatot egymással, ha lemondanak az igazságról, hanem csakis akkor, ha még mélyebbre hatolnak az igazságban.

Megkövetelhető, hogy tiszteljük a másik hitét, és készek legyünk olyan igazságot keresni abban, amivel másoknál találkozunk, amelynek köze van hozzánk, s amely segít-

het abban, hogy korrigáljuk és továbbgondoljuk nézeteinket.

Készen kell állnunk továbbá arra is, hogy megtörhet az igazságról alkotott szűkös felfogásunk, és így pontosabban fel kell mérnünk saját meggyőződésünket, annak nyomán, hogy megértjük a másikat, s ily módon is a mindig nagyobb Isten felé haladunk – abban a biztos tudatban, hogy az Istennel kapcsolatos igazságot soha nem birtokolhatjuk teljes egészében, azt folyamatosan csak tanulni tudjuk, mindig is csak zárándoklunk felé, és utunk soha nem fog véget érni.” — **XVI. Benedek pápa**

Jézus azt mondta: „Arról ismeri majd meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35) Vagyis a hiteles tanítványság feltétele a különféle felekezetű keresztény testvérek bensőséges kapcsolata?

„Az Úr egyetlen köntösét egymással csatázó pártok tépték darabokra; az egyetlen egyház egyházak sokaságára hullott szét, amelyek mindegyike több-kevesebb intensitással saját magának tartja fenn a jogot, hogy az „igazi” legyen. Így lett az egyház sokak számára a hit legnagyobb akadálya. Mást sem látnak, csak evilági hatalomra való törekvést, azoknak kicsinyes komédiáját, akik állítják, hogy ők irányítják a hivatalos kereszténységet, pedig éppen ezáltal állják útját az igazi keresztény szellemnek.” — **XVI. Benedek pápa**

„Ha szeretjük egymást, arra törekszünk, hogy elmélyítsük és tökéletesítsük közösségünket. A szeretet az a mélységes áramlat,

mely életet és erőt ad az egységre vezető folyamatnak.

A szeretet legteljesebb megnyilvánulása a közös imádság. Azt az imádságot, amelyben az egymás között még tökéletesen nem egyesült testvérek találkoznak, a II. Vatikáni Zsinat úgy határozta meg, hogy ez az egész ökumenikus mozgalom lelke.

Ha a keresztények megosztottságuk ellenére egyre többször tudnak imádságban találkozni Krisztus körül, egyre inkább ráébrednek, hogy az őket egyesítő tényezőkhöz képest mily kevés az, ami elválasztja őket. Ha egyre gyakrabban és kitartóbban találkoznak Krisztus előtt az imádságban, bátorságot nyernek ahhoz, hogy szembenézzenek a megosztottságok fájdalmas és emberi valóságával, és közösen fognak ma-

A katolikus hit megfogalmazása semmiképpen sem lehet akadálya a testvérekkel folyó párbeszédnek. A tanítást teljes egészében és világosan kell előadni. Semmi sem annyira idegen az ökumenizmustól, mint a hamis irenizmus (a mindenáron való békülékenység), mely csorbítja a katolikus tanítás tisztaságát és elhomályosítja eredeti és biztos értelmét. Ugyanakkor a katolikus hitet mélyebben és pontosabban kell kifejteni, oly módon és olyan megfogalmazásban, hogy különvált testvéreink is jól megérthessék.

Unitatis reintegratio
– II. Vatikáni Zsinat

gukra találni az Egyháznak abban a közösségében, melyet Krisztus minden emberi korlát és gyöngeség ellenére folyamatosan formál a Szentlélekben.

E közös imádságban az egyetlen Krisztus nevében gyűlünk össze. Ő a mi egységünk.” — **Szent II. János Pál pápa**

Az ökumenikus mozgalom szempontjából kulcsfontosságú a felekezetek közötti párbeszéd. De milyen a „jó” ökumenikus párbeszéd?

„Az ökumenikus mozgalom nem kis teljesítménye, hogy évszázados bizalmatlanság után alázatosan és őszintén elismerjük egymás közösségeiben Krisztus ajándékainak tevékeny jelenlétét és termékenységét.

A dialógus nem csupán eszmék cseréje, hanem mindig „ajándékok” cseréje.” — **Szent II. János Pál pápa**

„A valódi ökumenikus párbeszéd nem a másik felvilágosítását célozza, hanem hanem igazi beszélgetést jelent.

A dialógus kezdetekor mindkét résznek föl kell tételiznie a megbékélés, az igazságban való egység akaratát a beszélgető partnerben. Ennek érdekében kölcsönös szembenállásnak meg kell szűnnie. A dialógus csak így fog segíteni a megosztás legyőzésében, s az egység megközelítésében.

Talán viszonylag könnyen tudjuk kritikával illetni a másik vallását, de késznek kell lennünk arra is, hogy a bennünket, a mi vallásunkat érő bírálatokat is elfogadjuk.” — **XVI. Benedek pápa**

„Az ökumenikus dialógusnak sajátos jellege, hogy közösen keresik az igazságot, első-

sorban az Egyház igazságát. Az igazság formálja ugyanis a lelkiismeretet, és irányítja a tevékenységet az egység javára. Ugyanakkor igényli, hogy a keresztények, a megosztott testvérek lelkiismerete és cselekedetei legyenek alárendelve Krisztus egységért mondott imájának. Kölcsönös összefüggés van az imádság és a dialógus között. Az elmélyültebb és tudatosabb imádság termékenyebbé teszi a dialógust. Az imádság egyrészt feltétele a dialógusnak, másrészt egyre érettebb formában a gyümölcse is.” — **Szent II. János Pál pápa**

Mit tehetünk mi, „hétköznapi” keresztények az egység előmozdításáért?

„Pusztán saját erőinkkel az egységet nem tudjuk „megcsinálni”. Mi csak elfogadhatjuk mint a Szentlélek ajándékát. Ezért alkotja az ökumenikus mozgalom szívé a lelki ökumenizmus, azaz az imádság, a megtérés és az élet megszentelése. Azt is mondhatjuk: az ökumenizmus legjobb formája az evangélium szerinti élet.

Meg vagyok róla győződve: ha egyre több ember csatlakozik az Úr imájához, „hogy mindnyájan egyek legyenek” (Jn 17,21), akkor Jézusnak ez az imája nem pusztába kiáltott szó marad (vö. Jn 14,13; 15,7.16). A felülről való segítséggel a különböző, még nyitott kérdésekre megvalósítható megoldásokat fogunk találni, s végül az egység utáni vágy eléri beteljesedését, akkor és úgy, ahogyan Ő akarja.” — **XVI. Benedek pápa**

források: II. János Pál pápa: Beszéd a debreceni ökumenikus találkozón (1991), *UT UNUM SINT*; XVI. Benedek pápa: Beszéd a németországi ökumenikus találkozón (2005); Joseph Ratzinger: *Beszélgetés a hitről* Vittorio Messori-vel; *Isten és a világ*; *Bevezetés a keresztény hit világába*; *Politika, szabadság, hagyomány*

„Nézzétek, milyen kedves és jó, ha egyetlen-értésben élnek a testvérek!” (Zsolt 133,1)

„Jézus Krisztus-ban Isten maga lett emberré, és megengedte, hogy úgy-mond bepillantsunk ma-gának Istennek a belső világába. S ott egészen váratlan dolgot látha-tunk: Istenben van egy Én és egy Te. A titokza-tos és távoli Isten nem végtelen magány, Ő egy szeretet-esemény. [...] Van a Fiú, aki beszél az Atyával. S mindkettő egy, a Szentlélekben, aki, hogy úgy mondjuk, annak az ajándékozás-nak és a szeretetnek a légköre, amely a kettőt az egyetlen Istenné te-szi. A szeretetnek ez az egysége, ami Isten, sok-kal magasabb, mint egy oszthatatlan részecske egysége lehet. A három-ságos Isten az egyedüli Isten.” (XVI. Benedek pápa)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Keresztény életünk kezdete a keresztség – tudom, mikor/hol keresztelték meg? Esetleg meg szoktam ünnepelni?

○ Mit jelent számomra a keresztszületés?

Hiszek a Szentlélekben

Prohászka Ottokár püspök

„Qui ex Patre Filioque procedit”; ki az Atyából s a Fiúból származik, tehát belőlük való, s szellem lévén, nem mondhatni, hogy a vérük, ha-

nem hogy a lelkük. Az Atya lelke s a Fiú lelke. Mi legyen az? Az Atya lelke az atyaság (*paternitas*) s a Fiú lelke a fiúság (*filia-tio*), s e kettőből való a Szentlélek, ki mikor a világra árad, az Atyának fiakat, Isten-gyermekeket teremt s nevel, a Fiúnak pedig testvéreket ad. Így azt mondhatom, hogy a Szentlélek szelleme s irányzata a testvériségnek (*fraternitas*) lelke.

Mint ahogy az erdő lehelete telítve van illattal s a tenger lehelete telítve van párával és sóval: úgy van telítve a Szentlélek az Isten-gyermekségnek s Isten-testvériségnek szellemével; ezt hordja szét s ezt adja. Az Atya végtelen valósága s a Fiú isteni élete ezt a Lelket léleklizik. Istenemhez s Atyámhoz való viszonyomban ezt a szellemet kell kiéreznem, hogy Ő az én Atyám, s én gyermeke vagyok; akkor foglalt le engem az én Atyám s akkor éreztem meg s tapasztaltam meg az Atya lel-két, a Szentlelket. Ugyancsak a Fiúhoz való kapcsolatokat úgy kell éreznem, mint a testvériség kapcsolatát; csak ha ez megvan bennem s ha öntudatom tisztaságában s egészséges s erőteljes érzéseiben ennyire emelkedtem, akkor jár bennem s lakik bennem a „*Spiritus Jesu*”. Tehát az Atya s a Fiú a Szentlelket léleklizik, s ez a kiáradó léleklzet, a Szentlélek, az istenit viszi s hozza nekem; az Atya Lelke engem Isten gyermekévé, a Fiú lel-ke pedig Jézus testvérévé avat. Az Isten-gyermekség bennem egyszersmind Isten-testvériség, mert az ezeket teremtő s élte-tő Lélek szintén egyben az Atyának s a Fiúnak Lelke.

Lehetnék-e korcs Isten-gyermek s lehetnék-e csak mosto-ha Isten-testvér, mikor a Szentlélekből való vagyok? Ő az Atya s Fiú lelke; Ő az én lelkem is; oly igazán akarok hát Isten gyermeke s Jézus testvére lenni.

forrás: Prohászka Ottokár – *Új elmékedések*

A Szentlélek, akit az Atya és a Fiú küld, alakítja át a szívünket és tesz képessé arra, hogy belépünk a Szentháromsággal való tökéletes közösségbe, ahol minden megtalálja a maga egységét. Ő építi Isten népe közösségét és harmóniáját. Maga a Szentlélek a harmónia, mint ahogy Ő a szeretet köteléke az Atya és a Fiú között. Ő az, aki az ajándékok sokféle és változatos gazdagságát létbe hívja, egyben Ő maga hoz létre egy olyan egységet, mely soha nem uniformitás, hanem vonzó, változatos harmónia. [...]

Oly sok dolog van, amely egyesít minket! És ha valóban hiszünk a Lélek szabad és nagylelkű tevékenységében, mennyi mindent tanulhatunk egymástól! És ebben az esetben nemcsak információszerezésre gondolok, hogy jobban megismerjük egymást, hanem annak összegyűjtéséről, amit a Lélek bennünk vetett el olyan ajándékként, amely nekünk is szól. [...] Az ajándékok cseréje által a Lélek egyre inkább el tud vezetni minket az igazsághoz és a jóhoz.

Ferenc pápa
Evangelii Gaudium – részlet

A keresztség

– a keresztyének egységének szentségi köteléke

A keresztség nem csupán megtisztít minden bűntől, hanem az újonnan megkereszteltet „új teremtménnyé” teszi (vö. 2Kor 5,17), Isten fogadott fiává (vö. Gal 4,5-7); aki „az isteni természet részese” (vö. 2Pt 1,4), Krisztus tagja (vö. 1Kor 6,15; 12,27) és „társörökös” Vele (vö. Róm 8,17) és a „Szentlélek temploma” lett. (Katolikus Egyház Katekizmusa 1265)

A keresztség Krisztus testének tagjaivá tesz bennünket. „Emiatt (...) tagjai vagyunk egymásnak” (Ef 4,25). A keresztség beépít az Egyházba. A keresztkútból születik Isten egyedülálló újszövetségi népe, mely a nem-zetek, kultúrák, népek és nemek természetes és emberi határait fölülmúlja: „Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztséggel” (1Kor 12,13). (KEK 1267)

A keresztség a közösség alapja az összes keresztény között, azok tekintetében is, akik még nincsenek teljes közösségben a katolikus Egyházzal: „A kik hisznek Krisztus-ban és szabályszerűen részesültek a ke-resztség szentségében, már bizonyos – jól-lehet nem tökéletes – közösségbe kerültek a katolikus Egyházzal. (...) Mindazonáltal akik a keresztségben megigazultak a hit-ből, Krisztus testének lettek tagjai, jogosan ékesíti tehát őket a keresztény név, s a ka-tolikus Egyház gyermekei méltán ismerik el őket testvéreiknek az Úrban.”¹ „A keresztség tehát az egység szentségi köteléke mindazok között, akik általa újjászülettek.”² (KEK 1271)

1 II. Vatikáni Zsinat: Unitatis redintegratio határozat, 3.
2 II. Vatikáni Zsinat: Unitatis redintegratio határozat, 22.

„Ha a testvéri szeretet olyan, amilyennek lennie kell, akkor egynek a java, mindenki java, egynek a baja, mindenki baja.”
(Bosco Szent János)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Találós kérdés: lehet-e valaki a „testvéred” úgy, hogy nem a rokonod? ☺
- Szerinted miért találta ki Isten a családot?
- Szerinted miért jó egy testvér/unokatestvér?
- Tudnál példát mondani arra, amikor a testvéred/unokatestvéred valami nagyon kedves dolgot tett veled?
- Szerinted egy árva gyermeknek mi lehet a legeslegehezebb?

A tizenkét nagyon testvér

Lázár Ervin meseregénye nyomán

Volt egyszer egy szerelmespár, szegény Dzsoni és Árnika, akiket egy gonosz boszorkány elvarázsolt: hol az egyikük, hol a másikuk változott kacsává. Vándorútra indultak, hogy megkeressék azt a tündért, aki megtörheti az átkot.

Árnika a sok gyaloglástól nagyon megszomjazott. Megláttak egy torzonborz, zsúpfedeles házikót, és elhatározták, hogy ott majd kérnek egy kis vizet.

Bement szegény Dzsoni a házba, köszönt illendőképpen, s látja ám, hogy tizenegy mogorva ember ül egy asztal körül. Nagyon hasonlított egymásra a tizenegy ember, a vak is láthatta, hogy ezek bizony testvérek. Már éppen mondani akarta szegény Dzsoni, hogy egy pohár vizet kér, amikor mind a tizenegy testvér fájdalmasan fölordított, és a lábaihoz kapott. De olyan egyszerre ám, mintha vezényszóra csinálták volna. Fölugrott mind a tizenegy az asztal mellől, ugráltak bal lábon, a jobb lábukat meg szorongatták.

— Az ostoba! A fajankó! Az ügyetlen kétbalkezes! — kiabálták.

— Mi az, megbolondultatok? — nézte őket csodálkozva szegény Dzsoni.

— Megbolondultunk?! Megbolondultunk?! Ördögöt bolondultunk meg! Csak ez a kétbalkezes a lábára ejtette a fát.

— Kicsoda?

— Hát a tizenkettedik testvérünk. Elment az erdőre fát vágni, és puff, ajaj, jaj de fáj a lábunk, a lábára ejtette a fát az ostoba.

— Honnan tudjátok? — kérdezte szegény Dzsoni.

— Hát te nem tudod, hogy átok ül rajtunk? Ami egyikünknek fáj, az fáj a többi tizenegynek is, ajaj, rettenetes ez! Képzeld csak el, te vándorlegény, milyen szörnyű az életünk. A múltkor ez a nyavalyás beleesett a folyóba, és nem tud úszni, ott fuldokolt, küszködött az árral, mi meg valamennyien fuldokoltunk a parton.

— Éppen te beszélsz! Te meg tegnap telezabáltad magad, és egész éjjel fáj a gyomrunk! Te lóbelű! Minek zabálsz annyit?!

— Neked csak ne járjon a szád, te meg elévedtél a múltkor az erdőben, három napig fáztunk és éhezünk miattad, mert sose tudod megjegyezni az utat.

Már-már hajba kaptak a testvérek, szegény Dzsoni csak kapkodta a fejét, ugrált a tekintete a tizenegy testvéren. Azok meg nagy hirtelen abbahagyták a hajcihőzést, nekikezdték nyögni.

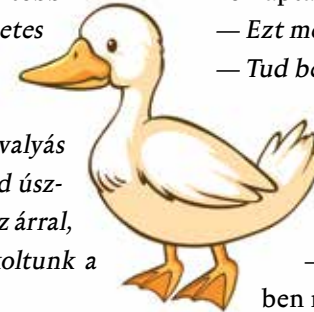
— Hű, de nehéz! — mondták.

— Jaj, de nyomja a vállam! Haj, de göcsörtös ez a fa! Ej, ez a féleszű, a fenének cipel ilyen nehezet!

Nyögött, nyöszörgött a tizenegy testvér, hogy jobban se kellett.

— Most meg mi bajotok? — kérdezte szegény Dzsoni.

— Most hozza hazafelé a fát a tizenkettedik testvérünk. Azt, amelyiket az előbb a lábára ejtett... Az örült, pont ilyen nehezet választott.

És ekkor megszólalt szegény Dzsoni hóna alatt a kacsává vált Árnika:

— Szégyelljétek magatokat.

Fölkapták ám a fejüket a testvérek.

— Ezt meg ki mondta? A kacsád?

— Tud beszélni a kacsád?

— Tulajdonképpen nem kacsá. Királykisasszony — mondta szegény Dzsoni.

— Ugyan már! Nem hisszük

— mondták a testvérek, és közben nagyokat nyögtek, meg tapogatták a vállukat fájdalmas arccal. Úgy látszik, a tizenkettedik testvér nagyban cipelte a fát.

— Könnyen bebizonyíthatom — mondta szegény Dzsoni. — Legyek én a kacsá, s Árnika az ember!

S hopp, ott állt Árnika a testvérek előtt, hóna alatt a kacsá. Kerekre nyílt a szeme a tizenegy testvérnek.

— Hű, de szép lány vagy! — mondták, pedig Árnika igencsak haragosan nézett rájuk.

— És melyikőtöknek kell mondani, hogy változtatok át? — kérdezte az egyik testvér, s közben mind a tizenegyen megkönynyebbülten felsóhajtottak, mert a tizenkettedik testvér letette a fát, megállt pihenni.

— Mindig annak kell mondani, amelyikünk az ember — válaszolt Árnika.

— S nem félsz, hogy egyszer az ott a hónod alatt, ha ő lesz ember, elhajít, s úgy ott-hagy, hogy azt se mondja, fapapucs? Aztán maradhat szörökre kacsá.

— Na látjátok, ez a ti bajotok! — mondta haragosan Árnika. — Ó, ti balgatagok, inkább fuldokoltatok a parton, ahelyett hogy

beugrottatok volna és kihúzzátok az úszni nem tudó testvéreteket a folyóból! És inkább éheztek és fáztok három napig, ahelyett hogy megkerestétek volna az eltévedt testvéreteket. Ej, de balgagok vagytok!

— Na éppen! Örökké egymásért fogunk majd ugrálni... — mormogtak a testvérek.

— De hiszen a világ legboldogabb emberei lehetnétek — mondta nekik Árnika. — Akármelyikőtök beleesne a folyóba, biztos lehetne benne, hogy a többi tizenegy utánaugrik és kihúzza. Akármelyikőtök eltévedne, bízhatna benne, hogy máris keresik a többiek. Nagy bizalom és szeretet lehetne bennetek.

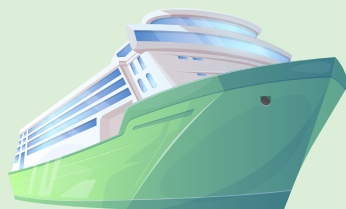
— Tényleg — mondta a legidősebb testvér, és valamennyien elkerekedett szemmel néztek Árnikára. — Ez előbb is eszünkbe juthatott volna!

És hopp, felnyögött mind a tizenegy. A tizenkettedik testvér a vállára vette a fát. Nosza, ugrottak is azonnal, futottak. Odaszaladtak a facipelő testvérükhöz, mind a tizenegyen segítettek neki. Tizenkettejüknek olyan könnyű volt a fa, hogy alig érezték a súlyát. Nem kellett már nyögni, nyöszörögni. Vitték nagy boldogan a fát, és egyszer csak elkezdtek ám kiabálni:

— Hej, viszket a szemünk, melyikőtök sír?

— Én sírok — mondta a tizenkettedik testvér —, de örömben.

Örült szegény Dzsoni is, örült Árnika is. Hogyne örültek volna, hiszen tizenkettővel szaporodtak a földön a boldog emberek.

A kis csavar

A kis csavar egy volt a sok százezer közül. Két vaslemezt szorított egymáshoz a hatalmas hajón. Egy nap megszólalt:

— Elég kényelmetlen helyem van itt. Egy kicsit kinyújtózom, nekem is jár egy kis pihenés...

A környező csavarok kétségbeesetten üvöltöttek rá, amikor meghallották, hogy lazítani akar egy kicsit.

— Megörültél, kiscsavar? Ha elengeded a két vaslemezt, mi kettészakadunk!

A vasgerendák nem hittek a fülüknek:

— El ne engedjétek a lemezeket, mert akkor megingunk mi is!

Szélvészkeént terjedt el a hír az egész hajón:

— A kiscsavar forgat valamit a fejében!

Mindenki megijedt. A hatalmas hajótest még a gondolattól is remegni kezdett: a kiscsavar kieshet a lyukból... A vékony és vastag vaslemezek, a hajóbordák, a vasgerendák üzenetet küldtek a kiscsavaroknak:

— Nagyon kérünk, légy szíves maradj nyugodtan! Ha te lazítasz, veszélybe kerül az egész hajó, egyikünk sem fogja elérni a kikötőt! Ne tedd ezt velünk!

Ez hízelgett a kiscsavar büszkeségének. Eddig eszébe sem jutott, hogy ő mennyire fontos a többiek számára. Visszaüzent:

— Maradok, ahol vagyok!

forrás: laudetur.hu

Együtt többre megyünk

indiai mese

Valahol egy erdőszélen egyszer összetalálkozott két ember. Az egyik vak volt, a másik sánta. Mind a kettő a saját baját panaszolta a másiknak. Milyen nehéz annak, aki nem lát. Nem gyönyörködhet Isten csodálatos világában... S milyen rossz a sorsa annak, aki nem tud rendesen járni! Hiába szeretné fölkeresni barátait, rokonait, nem teheti, nem is szólva más országokról, városokról.

Egyszer csak beszélgetés közben a sánta fölkiáltott:

— Ég az erdő! Meneküljünk! Nem látod, egyre közelednek a lángok!

A vak ember persze nem látott semmit, de nemsokára már a füstszagot lehetett érezni, mert feléjük fújta a szél. A vak rémülten felugrott:

— Meneküljünk, gyorsan, mert itt égünk!

Otthagyták új ismerősét, elkezdett futni, de mert nem látott, néhány lépés után egy árokba esett.

— Ne hagyj itt! — kiáltotta utána a sánta. — Én nem tudok elmenekülni innen. Itt égek az erdőben, ha elhagysz!

A vak nagy nehezen kimászott az árokból, s így szólt:

— Bizonyára azért rendelte az Isten ezt a találkozást, hogy megmentsek egymást. Együtt többre megyünk. Te látsz, én pedig járok. Ezért kapaszkodj a hátamra, s irányíts, hogy merre meneküljünk! Én a te szemeddel látok, te meg az én lábammal jársz.

Így is történt. Mindketten megmenekültek a tűzvészről.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Szerinted mire hívja fel a figyelmünket a kis csavar története?

○ Jézus példaként állított a gyerekeket a felnőtt tanítványai elé. Te mit gondolsz, vajon mit tudnak jobban a gyerekek a felnőtteknél?

○ Szerinted mitől lesz egy csoport igazi közösség, és nem csak „emberek együtt”?

„Szeretni nem annyit jelent, mint egymás szemébe nézni, hanem azt jelenti: együtt nézni ugyanabba az irányba.”
(Antoine de Saint-Exupéry – francia író)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Isten mindenkinek adott valami képességet. Ki ebben ügyes, ki abban. Szerinted miért nem úgy teremtett bennünket, hogy egyformán ügyesek vagyunk mindenben?

○ Te miben szoktál segíteni másoknak?

○ Mi segít abban, hogy egy közösségben (családban, osztályban, csapatban) összetartsunk?

A Taizé Község, mint a kiengesztelődés jele

A Taizé Község egy ökumenikus keresztény szerzetesi közösség, amelyet Roger testvér (Roger Schütz) alapított 1940-ben Franciaországban, Taizé faluban.

A közösség alapításakor Roger testvér utat próbált előkészíteni a keresztények közötti szakadások és az emberi családon belüli ellentétek megszüntetésére. Taizében európai és más kontinensekről érkező fiatalok tízezrei gyűlnek össze, hogy közösen imádkozzanak, és hivatásukra, az emberek közötti béke és a kiengesztelődés előmozdítására készüljenek.

Bár az első testvérek protestánsok voltak, de a közösség túlmutat a reformáción, és már a kezdetektől a monasztikus közösségek családjában gyökerezik: a testvérek örökfogadalmat tesznek a cölibátus, a prior-nak való engedelmesség, valamint a szellemi és anyagi javak megosztásának vállalására.

Az évek során lassan növekedett a testvérek létszáma. 1969-től katolikusok is csatlakoztak. A század végére pedig már kilencven különböző felekezetű férfi élt együtt a taizéi dombon, katolikusok és protestánsok, mintegy húsz nemzetből.

A taizéi közösség arról tanúskodik, hogy a különböző felekezetű és nemzetiségű keresztények kommuniója megvalósulhat, anélkül, hogy a tagok megtagadnák eredetüket és feladnák identitásukat. A közösségben megtalálhatóak a különböző keresztény felekezetek lelki kincsei. A katolikus hagyományból: a Szentségimádás,

a misztika (Avilai Szent Teréz hatása), gyónás fontossága, Mária-tisztelet, a szerzetesi életeszmény. Protestáns hagyományból: Szentírás-központúság, egyszerűség, zsoltárok éneklése. Ortodox hagyományból: ismétlődő rövid énekek (Taizé-dalok – hasonlóan az ortodox litánikus imákhoz), ikonhasználat, csend jelentősége.

A Taizéi Község nem akar egy „saját vallást” létrehozni, hanem hidat képez a különböző keresztény felekezetek között. Az imádságban, közös éneklésben, egyszerűségben és egységre törekvésben minden keresztény otthon érezheti magát.

Roger testvér szerint az egyház küldetésének és hitelének alapja a konkrét, azonnali kiengesztelődés. Az elkülönült egyházak kiengesztelődése nem jelentheti az egyik fél győzelmét és a másik megalázását. Nem jelentheti azok megtagadását, akik átadták nekünk a Krisztusba vetett hitet. Csak a mások által kapott ajándékok felfedezésében, az ajándékok cseréjében valósulhat meg. Ha mindegyik azt állítja, hogy az ajándékok teljessége a birtokában van, és mindent csak adni akar, anélkül, hogy bármit is elfogadna, a kiengesztelődés soha nem fog megvalósulni.

Taizé arra szeretné fölkészíteni a keresztényeket, hogy a kiengesztelődés, a bizalom és a béke kovászává váljanak a népek között és az egész emberi családban.

forrás: Roger testvér – *Taizé forrásai*; vatican.va; *Keresztény Szó*

Roger testvér és a pápák

1958-ban XXIII. János pápa az első(!) audienciáján a taizéi testvéreket fogadta. Roger testvér így ír erről, ill. a pápával való kapcsolatáról:

A beiktatását követő első magánkihallgatás reggelén fogadott bennünket. Nagy figyelmet tanúsított a kiengesztelődéssel kapcsolatos kérdéseknek, és a kihallgatás végén megkért, hogy találkozzunk máskor is. Első találkozásunktól kezdve a pápa olyan lendületet adott a közösségünknek, amit nem is reméltünk.

Lehetséges-e még úgy foglalkozni az egyház egységével, hogy ne vessük fel Róma püspökének kérdését? Mégis mintha valamiféle összekülvő hallgatás fogná körül az egységnek ezt az intézményét még részben a katolikusok között is. Ha minden helyi gyülekezetnek szüksége van pásztorra, hogy közösségbe fogja össze azokat, akik mindig hajlamosak közös utak keresésére, hogyan reménykedhetünk a földkerekség minden keresztényének látható egységében, ha nincs egy közös pásztor? Nem egy piramis csúcsán, nem mint fő – az egyház feje Krisztus –, hanem a középpontjában.

Roger testvér
beszéd New Yorkban (1971)

II. János Pál pápa és Roger testvér Taizében (1986. okt. 5.)

1959 elején XXIII. János meghirdette a zsinatot, ahol, mint mondta, nem fogunk történelmi igazságtételt keresni. Megérezte ugyanis, hogy egy ilyen zsinat a kiengesztelődés útjait nyithatja meg a keresztények között. Szívünk hálával telt meg, amikor megtudtuk, hogy megfigyelőként számít ránk. Ma is emlékszem arra a napra, amikor a meghívás megérkezett hozzánk: Istentől kapott ajándék volt számunkra, hogy részt vehettünk ebben a nagy vállalkozásban. [...]

Az utolsó találkozásunk 1963. február 25-én történt. Max és Alain testvérekkel, hármasban voltunk. A 82 éves Szentatya előrehaladott rákos betegségben szenvedett, és tudta, hogy közel van a halál pillanata. [...] Szokatlanul hosszúúra nyúlt a találkozásunk. Tudatában voltunk, hogy többet nem fogjuk látni, és szerettünk volna lelki végrendeletet kapni tőle. Közösségünk jövőjével kapcsolatban XXIII. János megnyugtatót bennünket. Kezeivel nagy körkörös muzdulatokat tett és hozzátette: „A katolikus Egyház egyre nagyobb, egyre távoluló körökből tevődik össze.”

XXIII. János utóda, VI. Pál pápa is több alkalommal fogadta Roger testvért – nagyra értékelte a Taizéi Közösség ökumenikus munkáját. Az 1969. december 17-i naplóbejegyzésében ezt írja Roger testvér:

Magánkihallgatás VI. Pálnál. A pápa örömmel, oly befogadókéssz nagyvonalúsággal nyilatkozott Taizéről, hogy szavait nincs bátorságom megismételni. A dialógus folytatódik, és messze jutunk. A pápa a dec. 31-i misét Taizéről megemlékezve szándékozik bemutatni.

II. János Pál pápa is nagyra becsülte Roger testvér tevékenységét. 1986. október 5-én személyesen látogatta meg a Taizéi Közösséget, és így köszöntötte őket:

Kedves Testvérek, e rövid együttlét családias bensőségességében hadd fejezzem ki rokonszenvem és bizalmamat irántatok azokkal az egyszerű szavakkal, amelyekkel XXIII. János pápa, aki annyira szeretett titeket, köszöntötte Roger testvért: „Ó, Taizé, ez a kis tavasz!” Azt kívánom, hogy őrizzen meg benneteket az Úr ebben a tavaszi rügyfakadásban, kicsinységben, evangéliumi örömben és a testvéri szeretet áttetsző tisztaságában.

2005. augusztus 16-án több száz ember előtt egy fiatal, zavart román nő összefüggéstelen mondatok kíséretében leszúrta az idős Roger testvért, aki belehalt sérüléseibe. Több mint száz testvér tartozott ekkor már a közösséghez: katolikusok, ortodoxok, protestánsok, akik minden évben több ezer fiatalot láttak vendégül.

XVI. Benedek pápa a 35. európai találkozó résztvevőihöz szólva így méltatta Roger testvért:

Abéke és a kiengesztelődés evangéliumának fáradhatatlan tanúja, a szentség ökumenizmusának buzgó előmozdítója, Roger testvér, minden Taizébe érkezőt arra bátorított, hogy váljon a szeretetközösség keresőjévé. Szívünkben hallgatnunk kell az ő lélekből fakadó ökumenizmusára, és az ő példája vezessen bennünket belülről fakadó és lélektől áthatott ökumenikus egységre.

Walter Kasper bíboros, a Keresztények Egységét Előmozdító Pápai Tanács prefektusa a katolikus rítus szerint vezette Roger testvér temetési szertartását, melyen a legtöbb keresztény egyház, illetve Európa vallási és politikai vezetői is képviselték magukat. Sírja a taizéi Kiengesztelődés temploma mellett található.

forrás: archiv.katolikus.hu; magyarkurir.hu

A megbocsátás és az irgalmaság ökumenéje megtisztíthatja a légkört, és új bátorságot adhat, hogy az elkezdett ökumenikus úton elszántan haladjunk tovább. Ennek során le kell győznünk az ökumenikus befelé fordulást, és a jelenlegi világ problémái és kihívásai felé kell fordulnunk. Vallási különbözőségünket és felekezeti sajátosságainkat a világ nem érti; közös tanúságtételünket várja, erre van szüksége.

Walter Kasper bíboros

Sok lehetőségem volt beszélgetni Teréz anyával. Gyakran vált felfedezhetővé Krisztus szentsége az elmélkedései által. 1976 nyarán Taizébe látogatott. A taizéi domb tele volt a világ minden tájáról érkezett fiatalokkal. Aznap közösen írtunk egy imádságot:

Ó, Isten, minden ember Atyja!
Te mindenkit arra kérész,
hogy szeretetet vigyen oda,
ahol a szegényeket megalázzák,
kiengesztelődést oda, ahol az emberek között szakadás támad,
örömet, ahol az egyház megrázkódtatásokat él meg.
Megnyitod számunkra az utat,
hogy a közösség kovászai legyünk az emberiség egész családjában.

Roger testvér

Szabó Lőrinc PISZKOSSÁGOK

Sokszor elszörnyedek magamtól,
hogy egy-egy rossz óra alatt
mi minden megfordul fejemben,
mennyi förtelmes gondolat;

s ha visszanézek tíz-húsz évre,
bűnökre – mennyi tévedés! –
majdnem revolvért ad kezembe
a kései szegyenkezés.

És lassan mégis belenyugszom:
Ilyen voltam, hát mit tegyek?
Akárhogy bánom is ma ezt, azt,
megváltoztatni nem lehet.

És ez a megváltoztathatatlan,
amit most már vállalni kell,
azzal vezekeltet a rosszért,
hogy sohase felejttem el;

de vigasztal is, jóra oktat:
szeretni, ami emberi –
pizskosságaimból tanultam
másoknak megbocsátani.

„Az emlékezet megtisztítása”

– Szent II. János Pál pápa történelmi jelentőségű bocsánatkérése a nagy jubileumi Szentévben

A szentév egy különleges kegyelmi időszak, amely megújulásra, bűnbánatra és Isten irgalmának megtapasztalására hív bennünket. Szent II. János Pál pápa ennek okán radikális lépésre szánta el magát a 2000-es év nagy jubileumán: az egész egyház nevében bocsánatot kért a múltbeli bűnökért, hangsúlyozva, hogy a kereszténységnek az igazság és a megbékélés útját kell járnia. Ez a gesztus megerősítette az egyház erkölcsi hitelességét és nagyban hozzájárult a vallások közötti párbeszédhez.

2000. március 12-én, nagybőjt első vasárnapján a szentmise keretében került sor a pápai bocsánatkérésre a Szent Péter téren. Az alábbiakban részletet közlünk II. János Pál pápa homíliájából:

Bocsássunk meg és kérjünk bocsánatot! Miközben dicsőítjük Istent, aki irgalmas szeretetében az életszentség, a missziós buzgóság és a Krisztus iránti teljes odaadás teljesen csodálatos termését ajándékozta, nem mulaszthatjuk el annak beismerését, hogy bizonyos testvéreink hűtlenné lettek az Evangéliumhoz, különösen a második évezredben. Bocsánatot kérünk a keresztények között létrejött megoszlásokért; az erőszakért, melyet egyes keresztények az igazság szolgálatában alkalmaztak; a bizalmatlanságért és ellenségeskedésért, amit olykor más vallások követőivel szemben tanúsítottak.

Méginkább megvalljuk keresztény felelősségünket a mai bajokért. Az ateizmus, a vallásos közömbösség, a szekularizmus,

az etikai relativizmus, az élethez való jog megsértései, a sok ország szegénysége iránti közöny láttán elkerülhetetlenül föl kell tennünk a kérdést: mennyiben vagyunk felelősek ezekért?

Mindazért, amivel ki-kí a saját magatartásával felelős e bajokért, és hozzájárult az Egyház arcának eltorzulásához, alázatosan bocsánatot kérünk.

Ugyanakkor, miközben megvalljuk a saját bűneinket, megbocsátjuk mások ellenünk elkövetett bűneit. A történelem folyamán a keresztények számtalanszor szenvedtek elnyomást, hatalmaskodást, üldözéseket a hitük miatt. Miként e visszaélések áldozatai megbocsátottak, úgy megbocsátunk mi is. A mai és a mindenkor Egyház kötelességének érzi, hogy e szomorú események emlékezetét megtisztítsa a harag és a bosszú minden indulatától. A Jubileum így mindenki számára az Evangéliumhoz való mélyszéles megtérés kedvező alkalmát lesz. Ha bocsánatot nyerünk Istentől, abból természetesen fakad a testvéreknek való megbocsátás és kölcsönös kiengesztelődés kötelezettsége.

Az egyetemes könnyörgések helyén hangoztak el a konkrét bocsánatkérés megrendítő szavai II. János Pál pápától:

Testvéreim, bizalommal kérjük Istent, a mi Atyánkat, aki irgalmas és együttérző, lassú a haragra és nagy a szeretetben és a hűségben, hogy fogadja el népe bűnbánatát, mellyel alázattal megvallja saját bűneit, és legyen hozzánk irgalmas.

1. Általános bűnvallomás

Úristen, a te zárandok Egyházaadnak, melyet Fiad vérében mindig megszentelsz, minden időben vannak szentéletű tagjai, s ugyanakkor olyanok is, akik engedetlenül megtagadják hitüket és az Evangéliumot. Te, aki hűtlenségünk idején is hűséges maradsz, bocsásd meg vétkeinket, és add, hogy hiteles tanúid legyünk az emberek között. Krisztus, a mi Urunk által.

2. Az igazság szolgálatában elkövetett bűnök megvallása

Urunk, minden ember Istene, a történelem bizonyos korszakaiban a keresztények olykor engedtek a türelmetlenség módszereinek, nem követték a szeretet nagy parancsát, s így eltorzították Jegyessed, az Egyház arcát. Légy irgalmas bűnös gyermekeidhez és fogadd el elhatározásunkat, hogy az igazságot a szeretet édességével akarjuk keresni és előmozdítani, tudván, hogy az igazság csak a saját erejével érvényesül. Krisztus, a mi Urunk által.

3. A Krisztus Testének egysége ellen elkövetett bűnök megvallása

Irgalmas Atyánk, Fiad szenvedésének előestéjén imádkozott a benne hívők egységéért, ők azonban akaratával ellenkezve szembefordultak és megoszlottak egymás között, s kölcsönösen elítélték és támadták egymást. Nagyon kérjük bocsánatodat, és esedezünk a bűnbánó szív ajándékáért, hogy az összes keresztények Veled és egymással kiengesztelődve egy testben és egy lélekben örömmel élhessék meg a teljes közösséget. Krisztus, a mi Urunk által.

4. Az Izraellel kapcsolatos bűnök megvallása

Atyáink Istene, Te kiválasztottad Ábrahámot és nemzetségét, hogy elvigye Nevedet a nemzetek közé. Mélységesen fájlaljuk mindazok magatartását, akik a történelem folyamán fájdalmat okoztak e gyermekeidnek, és bocsánatot kérve Tőled, elkötelezzük magunkat a hiteles testvériségre a szövetség népével. Krisztus, a mi Urunk által.

5. A szeretet, a béke, a népek jogai, a kultúrák és vallások tisztelete ellen elkövetett bűnök megvallása

Istenünk, aki a világ Ura és minden ember Atyja vagy, Fiad által arra tanítottál, hogy szeressük az ellenéget, tegyünk jót a bennünket gyűlölőkkel és imádkozzunk üldözőinkért. Sokszor azonban a keresztények megtagadták az Evangéliumot, és az erő logikáját követve megsértették a népek és csoportok jogait azáltal, hogy lebecsülték kultúrájukat és vallási hagyományaikat. Légy türelmes és irgalmas irántunk, és bocsáss meg nekünk. Krisztus, a mi Urunk által!

6. A nők méltóságát és az emberi nem egységét sértő bűnök megvallása

Úr Isten, Atyánk, Te az embert, a férfit és a nőt, a magad képére és hasonlatosságára teremtetted, és akartad a népek különbözőségét az emberi család egységében; gyermekeid egyenlőségét azonban olykor nem ismerték el, és a keresztények vétkessé váltak a mellőzés és a kizárás magatartásában azáltal, hogy egyetértettek a faji és etnikai alapon történő diszkriminációkkal. Bocsáss

meg és add a kegyelmet, hogy a sebeket, melyek a bűn következtében ma is jelen vannak közösségedben, úgy tudjuk gyógyítani, hogy valamennyien gyermekeidnek érezzük magunkat. Krisztus, a mi Urunk által.

7. A személy alapvető jogai ellen elkövetett bűnök megvallása

Istenünk, Atyánk, aki mindig meghalod a szegények kiáltását, hányszor nem ismertek fel Téged a keresztények sem az éhezőkben, a szomjazókban, a ruhátlanban, az üldözöttben, a fogságban lévőben, s azokban, akik főként létük első szakaszában képtelenek az önvédelemre! Mindazok helyett, akik jogtalanságokat követtek el a gazdagságban és a hatalomban bízva, és megvetve a számodra különösen kedves „kicsinyeket”, bocsánatot kérünk Tőled: irgalmazz nekünk és fogadd el bűnbánatunkat. Krisztus, a mi Urunk által!

Zárókönyörgés

Ó irgalmas Atyánk, a Te Fiad, Jézus Krisztus, élők és holtak bírása az első eljövétel alázatában megváltotta az emberiséget a bűntől, és dicsőséges visszatértekor számon fog kérni minden bűnt. Irgalmazz atyáinknak, testvéreinknek és nekünk, a Te szolgálóidnak, akik a Szentlélek indítására teljes szívvel bánva bűneinket megtérünk Hozzád, és bocsásd meg bűneinket. Krisztus, a mi Urunk által! Ámen.

Ezt követően a Szentatya a bűnbánat és imádás jeleként átölelte és megcsókolta a feszületet. (lásd: 30. oldal)

forrás: www.vatican.va; magyarkurir.hu

Jézus Krisztus nem azért jött el a földre, hogy bárkit elítéljen, hanem hogy megnyissa a közösség útjait az emberek előtt. Kétezer év óta Krisztus a Szentlélek által van jelen. Titokzatos jelenléte egy látható közösségben válik kézzelfoghatóvá: ez a közösség nőket és férfiakat, időseket és fiatalokat gyűjt egybe, akik mind arra hivatottak, hogy közösen haladjanak, és ne különüljenek el egymástól.

Történelmük során azonban a keresztények sok megrázkódtatáson mentek keresztül: szakadások jöttek létre köztük, holott mindannyian ugyanarra a szerető Istenre hivatkoztak. A közösség egységének helyreállítása ma sürgős feladat, amit nem lehet az idők végezetéig folyton csak halogatni. Készek vagyunk-e mindent megtenni azért, hogy a keresztények ráébredjenek ennek fontosságára?

Vannak keresztények, akik bárhol legyenek is, késlekedés nélkül, egészen alázatosan és egyszerűen már élik ezt a közösséget. Saját életükön keresztül szeretnék Krisztust jelenvalóvá tenni mások számára. Tudják, hogy az egyház nem önmagáért, hanem a világért van, azért, hogy abban a béke kovásza legyen.

„Közösség” – ez az egyház egyik legszebb neve...

Roger testvér
Vigilia 2005. október

A „láthatatlan monostor” víziója

Paul Couturier, francia atya, az ökumenikus lelkiség úttörője 1944-ben osztotta meg vízióját, mely szerint az ökumenikus mozgalom egy olyan „láthatatlan monostor”, mely egyesíti a különféle egyházak, különböző országok és földrészek keresztényeit. Couturier atya így látta ezt:

Nagycsütörtökre emlékezve az összes keresztény gyülekezetből származó híveknek egyre nagyobb sokasága ölelné körül a földet egyetlen hatalmas hálót alkotva, mint egy láthatatlan monostor, ahol mindannyian egyesülünk Jézus imájával az egységért, akkor vajon nem lenne-e ez a keresztények egységének hajnala, mely felvirrad a világra? Vajon nem ezt az őszinte, mély és lángoló lelki nyitást várja az Atya, hogy megvalósuljon a látható egység az egyház testében, és hogy megtörténhessen a csoda, és mindazok, akik a keresztség pecsétjét kapták, az Ő egyházában egyesülhessenek?

forrás: chemin-neuf.hu

„Milyen szép lenne, ha valahányszor elmondjuk a hitvallást, átéreznénk az egységet minden rítusú kereszténnyel!”
(Ferenc pápa)

A niceai hitvallás közös kincs

Ferenc pápa

A remény jubileumi éve [2025], melyet a Katolikus Egyház ünnepel, egybeesik egy, az összes keresztény számára nagy jelentőségű évfordulóval: az első nagy ökumenikus zsinatnak, a Nikaiai (Niceai) Zsinatnak az 1700. évfordulójával. Ez a zsinat azon fáradozott, hogy egy nagyon nehéz időszakban megőrizze az Egyház egységét, és a zsinati atyák egyhangúlag elfogadták azt a hitvallást, amelyet sok keresztény még ma is minden vasárnap elmond az Eucharishtiában. Ez egy közös hitvallás, mely túlmutat az összes megosztottságon, melyek az évszázadok során megsebeztek Krisztus testét.

A Nikaiai Zsinat évfordulója tehát kegyelmi évet jelent; kedvező lehetőség az összes keresztény számára is, akik ugyanazt a hitvallást mondják és ugyanabban az Istenben hisznek: fedezzük fel újra a hit közös gyökereit, őrizzük meg az egységet! Haladjunk mindig előre! Afelé az egység felé, amelyet mindannyian meg akarunk találni. Arra vágyunk, hogy az egység megvalósuljon.

Emlékeztek-e arra, amit a nagy ortodox teológus, Ioannis Zizioulas mondott: „*Tudom, milyen dátummal valósul meg a teljes egység: az utolsó ítélet utáni napon.*” De addig is együtt kell haladnunk előre, együtt kell dolgoznunk, együtt kell imádkoznunk, együtt kell szeretnünk. És ez nagyon jól!

Kedves testvéreim, ez a hit, melyen osztozunk, értékes ajándék, de egyben kihívás is. Az évfordulót ugyanis nemcsak „történelmi emlékezésként” kell ünnepelni, hanem elköteleződésként is arra, hogy tanúságot tegyünk a közöttünk növekvő közösségről. Nem szabad elszalasztanunk az alkalmat, hogy szilárd kapcsolatokat hozzunk létre, hogy ápoljuk a kölcsönös barátságot, hogy a közösségvállalás és a testvériség szövői legyünk.

részlet az ökumenikus imahét végén,
2025. január 25-én mondott beszédből

I. Niceai (nikaiai) Zsinat

– az első ökumenikus¹ zsinat
(325. május 20. – július 25.)

Az Egyház legkorábbi napjaitól kezdve a Szentháromság-tan a keresztény hit alapja volt, a 4. századra azonban Krisztus istenségével kapcsolatban zavar támadt. A népszerű szónok, Áriusz azt kezdte tanítani, hogy egyedül az Atya az Isten, a Fiú csak teremtmény. Áriusz és követőinek (ariánusok) ténykedése miatt az Egyház egyre megosztottabbá vált. Nagy Konstantin császár emiatt hívta össze az első egyetemes zsinatot, melyet a császár nyári palotájában tartottak.

Az egész birodalomból 250-nél több püspök gyűlt össze és még több presbiter, valamint diakónus a bithyniai Nicea (ma Izmit, Törökország) városában. Ilyenre korábban nem volt példa.

Áriusz 17 követője élén személyesen védte tanait, de a zsinati atyák végül megerősítették a Szentháromság tanát, és a hit alapvetéseinek tisztázására megalkották a niceai hitvallást, amely a mai keresztény hitvallások alapja. Ebben kimondták, hogy Jézus egylényegű az Atyával. Elítélték továbbá az arianizmust és Áriuszt kiközösítették. Itt döntöttek a húsvét dátumáról is: a tavaszi

napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni első vasárnapra rögzítették.

A konstantinápolyi zsinat (381) a Niceai Zsinat tanításait megerősítette és kibővítette az ősi hit részletesebb kifejtésével. Ebből lett a ma is ismert Nicea–konstantinápolyi hitvallás.

forrás: Magyar Katolikus Lexikon; regi.katolikus.hu;
kép: G. Guerra és C. Nebbia: A Niceai Zsinat – részlet (XVI. sz.)

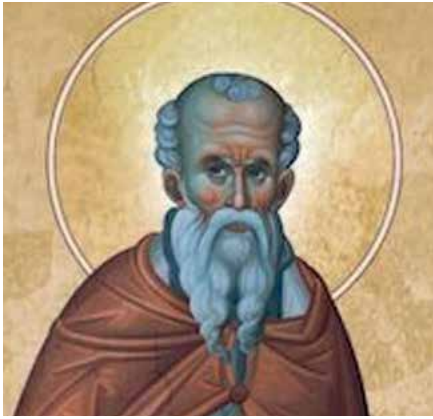
Napjainkban az ortodox keresztények a Gergely-naptár helyett a Julianus-naptárt használják, emiatt a keleti és a nyugati kereszténységben általában nem ugyanarra a napra esik húsvét ünnepe.

Gondviselészerű, hogy a 2025-ös Szentévbén azonban pont egybeesik. A 2025 januárjában megrendezett ökumenikus imahét záró liturgiáján Ferenc pápa így szólt:

„... ez az egybeesés figyelmeztető jel legyen az összes keresztény számára, hogy tegyenek döntő lépést az egység felé, egy közös dátum, a húsvét dátuma tekintetében, és a Katolikus Egyház kész elfogadni azt a dátumot, amelyet mindenki szeretne: az egység dátumát.”

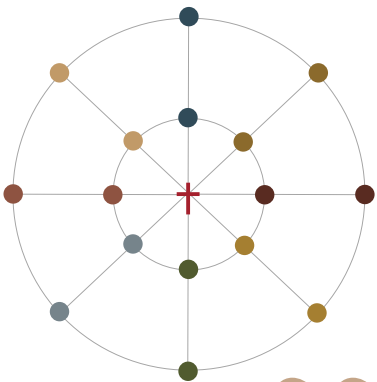
forrás: magyarkurir.hu

¹ (a gör. oikoumené szóból) Jelentése: „az egész lakott földkerekség”

Képzeljétek el a világot olyan körként, aminek középpontjában Isten áll, a sugarak pedig az emberek életének különbözőségét mutatják. Azok, akik közelebb szeretnének kerülni Istenhez, elindulnak a kör középpontja felé, és ez által mind Istenhez, mind egymáshoz, közelebb jutnak. Minél inkább megközelítik Istent, annál közelebb kerülnek egymáshoz. És minél közelebb kerülnek egymáshoz, annál inkább megközelítik Istent.

Gázai Szent Dórotheosz
– VI. századi ortodox szerzetes

Zarándoktársak vagyunk

– részlet I. Bartholomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka¹ Ferenc pápa halála kapcsán írt üzenetéből

Pápasága tizenkét éve alatt mindvégig az Ökumenikus Patriarkátus hű barátjaként, zarándoktársaként, támogatójaként ismertük, az ortodoxia igaz barátjaként, az Úr legkisebb testvéreinek igaz barátjaként, akiknek az érdekében gyakran szót emelt és cselekedett, és akiknek még a lábát is megmosta, példát adva a valódi alázatról és a testvéri szeretetről. Soha nem felejtjük el őt.

Amikor 2014-ben, mindössze egy évvel a megválasztása és beiktatása után, javaslatomra és kezdeményezésemre Jeruzsálemben mentünk, és ott térden állva imádkoztunk egymás mellett az Úr sírja előtt, illetve találkozókon és megbeszéléseken vettünk részt az alatt a két vagy három nap alatt, amelyet együtt töltöttünk a Szentföldön, azt mondtam neki: *„Öszentsége, néhány év múlva ünnepeljük a niceai első egyetemes zsinat összehívásának 1700. évfordulóját. Csodálatos és szimbolikus tett lenne, ha együtt vennénk részt rajta, ha együtt ünnepelnénk ezt a történelmi évfordulót, és beszélalnénk nővéregházaink jövődó útjáról a közös Kehely felé.”*

Lelkesedéssel fogadta, és azt mondta: *„Nagyszerű gondolat, kiváló ötlet és javaslat. Ha egészségesek leszünk, ha Isten is úgy akarja, zarándokoljunk Niceába. Ha nem – ha az Úr más-hogy akarja –, akkor az utódaink menjenek.”* [...]

¹ 1991 óta a 300 millió hívőt számláló ortodox egyház vezetője

Ferenc pápa és I. Bartholomaiosz pátriárka imádkoznak Jézus sírja előtt a Szent Sír-templomban 2014. május 25-én

Ahogy mondani szokták: másképp kellett lennie, nem jöhetett el személyesen. Amennyiben én magam egészséges leszek, az Ökumenikus Patriarkátus természetesen tenni fog valamit ez ügyben. Nem fogjuk hagyni, hogy észrevétlen múljon el ez a történelmi jelentőségű évforduló. Ami a Katolikus Egyházat illeti, a megválasztott pápa személyén¹, nézetein és szándékain múlik, hogy kíván-e, és ha igen, mikor kíván Niceába (Iznik) zarándokolni velünk, és ezzel kiemelni ennek a különleges évfordulónak a szerepét, amely a kereszténység történetének egyik legjelentősebb eseménye. [...]

Kérjük az élet és a halál Urát, hogy jutalmazza meg őt az Egyházért és az emberiségért való sok fáradozásáért, és emeljen Szent Péter trónjára méltó utódot, aki magának tartja Ferenc pápa elképzeléseit, és továbbviszi értékes munkáját az emberiség érdekében – különösen a kereszténységért, és még inkább nővéregházaink kiengesztelődéséért azzal a végső céllal, hogy teljes egységben legyenek a közös Kehelyben. Legyen örök emléked, testvérem, Ferenc pápa.

forrás: magyarkurir.hu

Az ortodox Jézus-ima

Jézus neve héberül azt jelenti „Isten megszabadít”. Az Újszövetségben olvashatjuk, hogy a gonosz lelkek mennyire félnek az Ő nevétől, Jézus tanítványai is az Ő nevében tesznek csodákat. Jézus Neve tehát nem akármilyen név! Ő Szent Nevében is jelen van, ezért már az is imádság, ha tisztelettel kiejtjük a Nevét.

Ezért Isten felmagasztalta Őt, és olyan nevet adott neki, amely minden más név fölött van, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd az égből, a földön és az alvilágban, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Úr!

Fil 2,9-11

A keleti egyházban is fontos Jézus Nevének tisztelete – ezt szépen illusztrálja az ún. Jézus-ima, melynek bibliai alapját a vámos imája (Lk 18,13), ill. a vak Bartimeus kiáltása (Mk 10,47) adja. Így hangzik:

**„Jézus Krisztus, Isten Fia,
könyörülj rajtam, bűnösön!”**

Ezt a rövid imát a légzésünk ritmusához igazítva mondjuk: belégzéskor mintegy "kapom" az életet Istentől, kilégzéskor "visszaadom" az életem Istennek. Szépen kifejezi ez azt, hogy „az ima az élet lélegzése” (Ferenc pápa).

A Jézus-imáról

– történeti, teológiai, lelkiségi és gyakorlati szempontból

¹ Az azóta megválasztott XIV. Leó pápa jelmondata: „Öbenne, az Egyben egyek”

Az egyház, mint egy tábori kórház

Ferenc pápa

Világosan látom, hogy az a dolog, amire ma az Egyháznak leginkább szüksége van, az az a képesség, hogy gyógyítsa a sebeket, felmelegítse a hívők szívét, hogy közel legyen az emberekhez. Én úgy látom az Egyházat, mint egy tábori kórházat csata után. Haszontalan dolog egy súlyos sebesülttől a koleszterin- és vércukorszintje után érdeklődni. Előbb a sebeket kell ellátni, utána beszélhetünk minden másról. Ellátni a sebeket, ellátni a sebeket... És alulról kell kezdeni! [...]

Hogyan beszélünk Isten népéről? Anya- és pásztoregyházról álmodom. Az Egyház szolgálja legyenek irgalmasak, törődjenek az emberekkel, kísérik őket jó szamaritánusként, aki lemossa, megtisztítja, fölemeli felebarátját. Ez a tiszta evangélium. Isten nagyobb, mint a bűn. A szervezeti és szerkezeti reformok másodlagosak, vagyis csak később jönnek. Az első reform a magatartás reformja. Az evangélium szolgálja legyenek képesek arra, hogy felmelegítsék az emberek szívét, hogy járjanak velük együtt a sötétségben, hogy tudjanak velük beszélgetni, és leszállni éjszakájukba, sötétségükbe anélkül, hogy ők maguk eltévednének. Isten népe pásztorokat akar és nem tisztviselőket vagy státuszklerikusokat.

részlet P. Antonio Spadaro SJ Ferenc pápával készített interjújából

A vér ökumenizmusa

Ferenc pápa

Ma a világ számos pontján a különböző hagyományt követő keresztények együtt adják életüket a Jézus Krisztusba vetett hitükért, a vér ökumenizmusáról téve tanúságot. Tanúságtételük erősebb minden szónál, mert az egység az Úr keresztyéből fakad. [...]

Kedves testvéreim, Assisi Szent Ferenc a megfeszített Krisztus előtt kapta azt a meghívást, hogy állítsa helyre az Egyházat. Krisztus keresztye vezessen minket is mindennap a teljes egységhez vezető úton, harmóniában egymással és az egész Teremtéssel, mert „*úgy tetszett az Atyának, hogy benne [Krisztusban] lakjék az egész teljesség, s hogy általa békítsen ki magával mindent a földön és a mennyben, minthogy Ő a kereszten vérével békességet szerzett*” (Kol 1,19–20).

homília a 2024. október 11-i
ökumenikus virrasztáson
– részlet

Úton az Ígéret földjére

Dietrich Bonhoeffer – mártír evangélikus lelkész

Az Ószövetség elmeséli nekünk Jákob különös történetét, aki elmenekült az otthonából, Isten áldott földjéről, gyűlölködve meghasonlott testvérel, és hosszú évekig idegenben élt. Már nem bírja tovább, hazakívánczik az áldott földre, az Ígéret földjére, vissza a testvéréhez. Úton van hazafelé; az utolsó éjszaka ez, mielőtt az Ígéret áldott földjére lépne. Már csak egy kis patak választja el tőle. Amikor átlépné, feltartóztatják, tusakodni kezd vele valaki, akit nem ismer fel, hiszen éjszaka van. Jákob nem juthat haza. Az áldott föld kapujában le kell győznie, meg kell halnia. Jákob viszont hallatlan erőre kap, megragadja ellenfelét, nem ereszi, amíg az meg nem szólal: „*Eressz el engem, hisz hajnalodik*”. Jákob összeszedi utolsó erejét, és nem engedi: „*Nem hagylak el téged, míg meg nem áldasz engem*”. Ebben a pillanatban mintha rászakadna az ég, olyan erősen ragadja meg a hatalmas idegen. Ekkor veszi az áldást, és az idegen már nincs is sehol. Felkelt a nap. És bár sajgó csípővel bicegett tovább, bejutott az áldott földre. Szabad az út, a föld határán álló sötét kapu megnyílt. Az átokból áldás lett: Jákobra felragyogott a nap (1Móz 32).

Nekünk, keresztyéneknek az a közös tapasztalatunk Jákobbal, hogy minden utunk az éjszakán keresztül vezet az Ígéret földjére; mi is úgy járunk, hogy közben magunkon viseljük az Istennel – az Ő Országáért és kegyelméért – vívott harcunk különös sebeit, hogy közben sánta harcosokként jutunk be Isten és a felebarát felségterületére; az pedig, hogy tudjuk, a mi fejünk fölé is nap rendeltetett, segít, hogy vándorlásunk, várakozásunk és hitünk idejét türelemmel hordozzuk. Jákobhoz képest azonban már mást is tudunk: nem nekünk kell mennünk – Ő az, aki hozzánk érkezik.

forrás: Dietrich Bonhoeffer – *A gyülekezet könyörgése Isten Országáért a földön* (előadás, 1932. november 19.)

Dietrich Bonhoeffer (1906–1945) evangélikus teológus, lelkész. Hitler hatalomra kerülésének első pillanatától elítélte a náciizmust, a vezérkultust. Az árjaelmélet és a náciizmus megítélése miatt kettészakadt evangélikus egyházban a Hitvalló Egyházhoz csatlakozott. 1943 áprilisában bebörtönözték. Gyorsított eljárásban ítélték halálra, akasztását 1945. április 9-én hajnalban a flossenbürgi koncentrációs táborban hajtották végre, alig egy hónappal a háború vége előtt.

„Az egyház szavát nem a fogalmak, hanem a példamutatás teszi nyomatékosá és hathatósá.”
(Dietrich Bonhoeffer – evangélikus lelkész, vértanú)

„Nem vagyok biztos abban, milyen lesz a mennyben, de egyet biztosan tudok. Ha meghalunk és eljön az idő, hogy az Úr ítéljen fölöttünk, nem azt kérdezi majd: mennyi jót tettünk életünkben, hanem hogy mennyi szeretettel tettük.”
(Kalkuttai Szent Teréz Anya)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Mi jut eszembe, ha a migráns szót halom? Hogyan hat rám a címben szereplő szócsere?

○ Jézus nem felekezethez kötötte az üdvösséget, hanem a szeretet cselekedeteinek gyakorlásához (vö. Mt 25,31-46). Miért van jelentősége mégis annak, hogy melyik felekezethez tartozunk?

Az irgalmas migráns

Kiss Ferenc SJ

Látogatóban jártam egy katolikus általános iskola egyik hittanóráján. A téma Jézus példabeszédei voltak. Az irgalmas szamaritánus történetéhez ért az óra, és a tanárnő mesélte, magyarázta a történetet. A gyerekek mindennapjaiból vett hasonlatokkal próbálta közel hozni a lényegét. Kereste a kifejezéseket, melyek hasonló érzéseket, asszociációkat váltanak ki a mai kisdiajokból, mint a szamaritánus szó a zsidó hallgatóságból annak idején. Egyszer csak felragyogott az arca, és így oldotta meg: „... Végül egy migránsnak is arra vitt az útja. Amikor meglátta (az út mellett fekvő összevert embert), megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire, és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak ezzel a kéréssel: »Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked.«” [...]

Azóta sokat gondolkodtam azon, miért érintett meg ez a szócsere olyan mélyen. A következőkre jöttem rá: a gyerekek így már könnyedén megértették, hogy miért mondott furát Jézus. [...] Úgy tűnik, ma nálunk a gyerek is érti, hogy

miként Jézus korában a zsidók között voltak, akik gyűlölték a szamaritánusokat, úgy ma vannak köztünk, akik a migránsokat gyűlölik. [...]

Ki az én felebarátom?

Akkoriban a „felebarát” szó elsősorban honfitársat, zsidót, a nemzeti és/vagy a hitközösséghez tartozó embert jelölt. Jézus meghaladta ezt a felfogást, de nem adott egyszerű választ. Érthetjük úgy, hogy az az ember a felebarátom, aki túllát saját kényelmének és biztonságának szempontjain, előítéletein, félelmein, sérelmein, a lenézésen, a gyűlöleten, és meglátja bennem, hogy éppúgy ember vagyok, mint ő. És a bajban úgy segít rajtam, ahogy a maga számára remélné a segítséget. Jézus azt mondja: a szamaritánus is éppúgy ember, mint te, azaz még a szamaritánus is lehet a felebarátod. Elvégezve visszafelé is a hittanórán hallott egyszerű behelyettesítést, ma ezt így érthetjük: még a migráns is lehet a felebarátod.

Hónapokkal később aranyozta be számomra a következő gondolat az addigi képet. Egy görögkatolikus pap beszélt az irgalmas szamaritánus ábrázolásának hagyományáról az ikonfestészetben. A keleti kereszténységben az ikon: megfestett teológia. Az irgalmas szamaritánus ikonján az elesett, megvert ember én vagyok, az irgalmas szamaritánus maga Jézus. Megrázó teológia! Ez az értelmezés, amely már az egyházatyák óta része a teológiai hagyományunknak, túlmegegy az evangélium szavainak közvetlen jelentésén, és Jézus egész önküresítő, a szegényekkel és kitaszítottakkal sorskö-

zösséget vállaló megváltó ténykedésének képeként mélyebb jelentést tár fel. Ezek szerint a példabeszédben Jézus magáról beszélt: Ő a gyűlölt, lenézett, megvetett, istentelen, kirekesztett átutazó idegen, akinek segítségére én mindennél jobban rászorulok. És valóban, ha addig nem is, nagypénteken így tekintettek a bámészkodók Jézusra: Ő az Istentől elhagyott, meggyalázott, gyenge, kigúnyolt, elrettentő, felforgató, számkivetett, elgyötört, kivégzett bűnöző. Hihetetlen lett volna ekkor az az állítás, hogy az Ő segítségére vagyunk rászorulva.

Ugyanígy, amikor egy rászorulóval találkozunk, általában nem az jut rólunk eszünkbe, hogy mi szorulunk az ő segítségére. Reflexből talán azt gondoljuk: „Ha most jót teszek vele, én leszek olyan, mint Krisztus”. De ha szívünkkel a Megfeszítettet látjuk, akkor tudjuk, hogy az előttünk álló rászoruló már olyan, mint Jézus. Abban a mozzanatban, amikor a rászoruló földi ínségén enyhítünk, őáltala Isten az üdvöt ajándékozza nekünk.

Szent Ágoston a húsvét hetén mondott beszédében ezt így fejt ki: „Ne légy arra soha büszke, ha valamit a szegénynek adtál; Krisztus szegény volt. Ne légy arra soha büszke, ha befogadtad az idegent; Krisztus idegen volt. ... Ne mondjátok szívetekben soha: »Én adok, ő kap; én üdvözlöm és befogadom, neki szüksége van az oltalomra.« Talán amire neked van szükséged, az ennél jóval több. Talán akit befogadsz, egy szent; neki szüksége van kenyérre, neked az igazságra; neki szüksége van oltalomra, neked a mennyekre; neki szüksége van pénzre, neked az igazságosságra.”

BOLDOG SCHEFFLER JÁNOS PÜSPÖK

– a Szatmári Egyházmegye vértanú püspöke,
aki mindvégig a rábízottak egységét kívánta szolgálni

Scheffler János tízgyermekes zsellércsaládból származott. Egész életútján végigkísérte szociális érzékenysége, az elnyomottak és az üldözöttek védelme. 1942-ben nevezte ki a Szentszék az akkoriban vallásilag és nemzetiségileg is rendkívül sokszínű Szatmári Egyházmegye püspökévé, ill. nagyváradi apostoli kormányzóvá (1948. április 9-től az újraegyesített szatmár-nagyváradi egyházmegye püspöke). Püspöki jelmondata: „*Ut omnes unum sint*” – „*Hogy mindnyájan egyek legyenek.*” Ez szépen kifejezi, hogy a kor zavaros körülményei között ő az egységet szerette volna szolgálni – ennek előmozdítására egyházmegyéjében szorgalmazta a Jézus Szíve-tiszteletet, ill. bevezette Szűz Mária Szemplótelén Szívének ünnepét. Bízott abban, hogy az egyházmegye magyar, német és szlovák hívei, minden nemzetiségi gyűlöletet félretéve, Krisztus szeretetében egymásra találhatnak.

Kiemelten fáradozott azért, hogy az egyházmegye minden papja a szent szolgálatban *egy* legyen, és mindannyian igazi testvérként tevékenykedjenek együtt az Egyház javára.

A második világháború és a kommunista hatalomátvétel súlyos csapást mért az egyházmegyéjére. A háborús években többször

fellépett az üldözöttek védelmében: a magyar kormány az ő közbenjárására szüntette meg Alexandru Rusu nagybányai román görögkatolikus püspök kényszerlakhelyre való internálását. Gyűjtőtáborba hurcoltakon, főként zsidókon próbált segíteni. Kimentette az SS által erőszakkal elhurcolt papjait, 1945 januárjában személyesen járt közben a román megyei főispánnál és a szovjet parancsnoknál, hogy megakadályozza a német-sváb származású híveinek deportálását – sajnos eredménytelenül.

Amikor a görögkatolikus egyházat erőszakkal beolvasztották az ortodox egyházba, Scheffler püspök nyíltan bírálta ezt.

A katolikus egyházat is üldözték: a papokat bebörtönözték, a katolikus iskolákat és intézményeket államosították.

1945-ben XII. Piusz pápa János püspököt nevezte ki a mártírhálált halt Apor Vilmos helyére győri püspöknek, ő azonban azt kérte, hogy a nehéz helyzetre való tekintettel szeretett egyházmegyéjében maradjon, és a Szentszék teljesítette ezt a kérését. A püspök maga is tudta, hogy a kinevezés valószínűleg a Szentszék egyik védelmi lépése volt, hogy kimenekítsék őt a fenyegető üldöztetés elől, ő azonban maradni akart.

A kommunista hatalom megpróbálta elszakítani a helyi katolikus egyházat is a Szentszéktől, és az ellenőrzésük alá akarták vonni teljesen. Mivel Scheffler János nem működött együtt velük, 1950-ben a körösbányai ferences kolostorba vitték, amelyet tilos volt elhagynia. A román kommunista hatalom őt szemelte ki, hogy vezesse a pápát el nem ismerő romániai katolikus egyházat, Scheffler János azonban nem vállalta a neki szánt szerepet, ezért letartóztatták, és fél évig a bukaresti belügyminisztériumban tartották fogva. Onnan szállították át Jilava földalatti börtönébe. Koncepció perben a Vatikánnak való kémkedéssel és hazaárulással vádolták, de a tárgyalására nem kerülhetett sor, mert a kínzások és a börtön embertelen körülményei miatt 1952. december 6-án meghalt.

Koporsó nélküli jeltelen sírba temették, de a börtön ortodox lelkésze megjegyezte a sír helyét és 1965 őszén csontjait titokban, egy útításkában elhozták, majd a szatmárnémeti székesegyház kriptájába temették. Cellatársától, Dan Mizrahy zsidó származású zeneszerzőtől tudjuk, hogy a haldokló püspök csendes nyugalommal kiejtett utolsó szavai ezek voltak: „*Dan úr! Ibi vacabimus ...*”¹ A boldoggá avatásra 2011. július 3-án került sor a szatmárnémeti székesegyházban.

forrás: magyarkurir.hu, mindszenyalapitvany.hu,
Vigília (2002. május)

¹ Ez az idézet Szent Ágostontól származik, amit gyakran emlegetett a börtönben a püspök. A teljes idézet így hangzik: „Ott időzünk és látunk majd, látunk és szeretünk, szeretünk és dicsőítünk. Íme mi lesz végül vég nélkül. Mert mi más a mi végcélunk, ha nem eljutni az országba, melynek nincs vége?”

Isten üdvözítő akaratáról

– Boldog Scheffler János

Mindenkor, de különösen ilyen rendkívüli időkben fontos, hogy az eseményeket szent hitünk fényénél lássuk és az Isteni Mester szándékai szerint jól megértsük. A helyes kiindulás: minden, ami velem és szent Egyházzal történik, Isten akaratából, legalább megengedő akaratából történik. A világtörténelem eseményeit láthatatlanul a hatalmas Isten irányítja, igaz, másodlagos okok által, de a fő irányító, az első és legfelső ok, maga az Isten. Isten akaratának ilyen imádó és szent teljesítése legelső és egyetlen kötelességem.

Az Isten akarata néha súlyos áldozatokat, keserű szenvedéseket is jelenthet számomra. Az Egyház örökre szóló küldetése nincs meghatározott társadalmi és gazdasági rendszerhez kötve. A történelem folyamán Istentől nyert vitalitással tudott beilleszkedni minden új történelmi keretbe...

Ajánljuk fel minden munkánkat, keresztünket, imádságunkat és önmagunkat is engesztelő áldozatul egy Isten és felebarátot szeretőbb világért, a népek lelki megbékéléséért és boldogságáért. A megpróbáltatások – kemény próbák, szervesen és éltetően hozzátartoznak az Egyház életéhez. Nagy tévedés azt gondolni, hogy az Egyház legszebb és legtermékenyebb korszakai a külső fénnel övezett korok. A kényelmes jámborság, az összkomfortos kereszténység nem Krisztus stílusa.

1945. február 6-i püspöki körlevél – részlet

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK?

○ A sátán neve görögül *diabolosz*, ami azt jelenti: „rágalmazó”, „szétdobáló”, „szétszóró”. A széthúzás ellentéte az egység, amit gyűlöl. Van olyan „terület” az életemben, ahol az egység hiánya miatt elégedett lehet a gonosz lélek?

○ Izrael fiai úgy jutottak be az Ígéret földjére, hogy Isten parancsait követve együtt naponta körbejárták Jerikó városát, majd a hetedik napon egy emberként hatalmas harci kiáltást hallattak – erre aztán Jerikó falai leomlottak. Talán Isten vándorló népének (=Egyház) az egysége ugyanígy szükséges, hogy bejuthassunk az Új Jeruzsálembe? Mit gondolok erről, ill. az ökumenéről?

Gustave Doré:
A sátán bukása
metszet (1866) ►

„A büszkeség tette
ördöggé az angyalokat;
az alázat teszi angyal-
hoz hasonlatossá az
embereket.”
(Szent Ágoston)

„A sátán jobban fél
a testvérek közötti
egységtől, mint a nagy
vezeklésektől.”
(Szent Maximilian
Kolbe)

Közös az ellenségünk!

A megosztás az ördög egyik kedvenc szerszáma, gyakran előveszi a szerszámosdobozából. Imád a keresztények közé állni, és rivalizálást, zűrzavart, féltékenységet, haragot, üldözési mániát kelteni. A gonosz azt akarja, hogy más keresztényekben ellenséget lássunk, ahelyett, hogy felismernénk: egyetlen ellenség van közöttünk, az pedig maga a gonosz (és mi magunk, ha hagyjuk, hogy működjön bennünk).

Theresa Aletheia Noble FSP nővér

Nincs kétségem afelől, hogy az ördög a legnagyobb vallásszervező. Azt akarja, hogy sok vallás legyen, és mindenki legyen nagyon-nagyon vallásos. Egészen az önelégültségig és az önteltségig. Mindössze két dologra ügyel az ördög. Az általa inspirált vallásos ember mutasson nagy érdeklenséget a köztünk lévő Jézus iránt, a nevét se mondja ki, és ne szeresse az Egyházat, ha lehet, ne is gondolkodjék róla.

Szabó József László
római katolikus pap, író

„Aki nincs ellenünk,
az velünk van...”

Erdő Péter bíboros

János apostol elég türelmetlenül számol be a Mesternek arról, aki Jézus nevében ördögöket űz. Megtiltották neki, mert nem tartozott közösségükhöz. Jézus viszont azt válaszolja nekik: ne tiltátok meg, mert aki nincs ellenünk, az velünk van. Rögtön eszünkbe jut erről egy másik jézusi mondás is, ami úgy tűnik, épp az ellenkezőjét fejezi ki: aki nincs velem, az ellenem van. (vö. Mt 12,30) De ha meggondoljuk a két kijelentés között nincs ellentét. Amikor a Krisztushoz és az Ő evangéliumához fűződő személyes kapcsolatról van szó, ott nem lehet valaki közömbös, mert aki egyszer találkozott Krisztussal és akár csak elfordult és nem méltatta figyelemre, az ezzel elutasította Őt. Ilyenkor tehát nem létezhet semlegesség.

Amikor viszont arról van szó, hogy külsőleg és formailag is egy szervezethez, egy közösséghez tartozunk, akkor Jézus fontosabbnak tekinti az emberi viselkedés lényegi tartalmát, mint a címkét vagy az elnevezést. Ezért nem helyesli azt a szűkös gondolkodást, amely elutasítja és nem becsüli meg azokat, akik nem tartoznak a mi csoportunkhoz. [...]

Isten országa hatékonyabb és nagyobb, mint amit mi látunk. A jó mindenütt megjelenhet, a Szentlélek pedig még az egyházi közösség látható határain kívül is kifejtheti hatását. De a Lélek ajándékát a keresztségben és a bérálásban kapjuk meg eltörölhetetlenül, és a keresztség nyitja meg számunkra a többi szentségek ajtaját. De a Szentlélek hatásai az emberi szívekben mutatkoznak meg. Ha elfogadjuk Őt, akkor rajtunk keresztül meg tudja újítani a világot.

forrás: magyarkurir.hu

Ekkor János szólalt meg: „Mester, láttunk valakit, aki ördögöt űzött a nevedben. Megtiltottuk neki, mert nem tartozik közénk.” Jézus így válaszolt: „Ne tiltátok meg neki! Aki a nevemben csodát tesz, nem fog egykönnyen szidalmazni. Aki nincs ellenünk, az velünk van.

Mk 9,38-40

Ekkor egy ördögtől megszállt, vak és néma embert vittek hozzá. Meggyógyította, úgyhogy beszélt és látott. A nép ámulva kérdezgette: „Csak nem ő a Dávid fia?” Ennek hallatára a farizeusok így nyilatkoztak: „Beelzebulnak, az ördögök fejedelmének nevében űzi ki az ördögöket.” Jézus belelátott gondolataikba, és így szólt hozzájuk: „Minden önmagával meghasonlott ország elnéptelenedik, minden önmagával meghasonlott város vagy ház elpusztul. Ha a sátánt sátán űzi ki, meghasonlik magával. Hogyan állhat fenn akkor az országa? Ha én Beelzebul segítségével űzöm ki az ördögöket, a fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Így ők lesznek bírítók. De ha én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor már elérkezett hozzátok az Isten országa. Hogy törhet be valaki az erős ember házába, s hogy rabolhatja el vagyonát, ha csak előbb meg nem kötözi? Akkor kifoszthatja házát. Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór.

Mt 12,22-30

„A római szolás azt mondja: *oszd meg és uralkodj!* Ugyanezt teszi a sátán is, ha valamit el akar érni: arra törekszik, hogy megossza az embereket, viszályokat, ellentéteket szít közöttük.”
(Szent Maximilian Kolbe)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Mi mindannyian itt a földön Isten gyermekei vagyunk. Mit gondolsz, milyen lehet a Mennyei Atyának, amikor veszekednek, sőt háborúznak az Ő gyermekei egymással?

○ És vajon milyen lehet a Szűzanyának, ha az emberek bántják egymást? Hogyan próbál segíteni Mennyei Édesanyánk, hogy az emberiség családjában béke legyen?

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szerinted miért tudtak ennyire együttérzőek lenni ezek a fiatalok az elesett fiúval?

○ Hogyan viselkedem, ha veszítek egy játékban vagy versenyen? Hogyan szorgalmazhat a javunkra egy-egy ilyen vereség vagy kudarc?

○ Jézusnak nem hitt mindenki, aki hallotta Őt – vajon ez azt jelenti, hogy kudarcot vallott?

Egy köteg rőzse

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy favágó. Volt neki négy fia. Négyfelé húztak, nem volt olyan dolog, amiben egyetértés lett volna köztük. Soha nem tudtak egymással dűlőre jutni. Mindennapos volt a veszekedés köztük. Csáládi perpatvarukból mindig csak a szomszédok húztak hasznót. Így aztán egyre szegényebbek lettek. Olyannyira, hogy a falusiak már gúnyolódtak is rajtuk. Bolondnak tartották őket. Az apjuk látta, hogy mindennap valami vita van köztük, és egyre boldogtalanabb lett.

Sokszor próbálta már elmagyarázni nekik, hogy senki nem használ a veszekedés, de mindhiába. Falra hányt borsó volt minden intelme, lepergett minden a fiairól, mint zsírosbödönről a víz. Az apai jótanács egyik fülükön be, a másikon ki.

Elmegy egyszer a favágó az erdőbe fát vágni. Készít a lenyesett gallyakból egy köteget, megkötí kötéllel. Feje tetején egyensúlyozva viszi a szegény öreg favágó hazafelé a rőzsét. Útközben eszébe jutott valami. Talán így visszatérítheti a fiait a jó útra. Elmosolyodott magában. Gyorsabban szedte a lábát, hogy hamar hazaérjen.

Hazaérve a favágó a rőzsét kint hagyta a kertben. Fiai még nem érkeztek haza. A favágó izgatottan várta őket. Mikor a nap lebújt a hegyek mögé, a madarak fészükbe bújtak, és előbukkant a hold, a favágó fiai egymás után értek haza. Alighogy megvacsoráztak, hivatja őket az apjuk.

Odamegy a négy fivér. Kérdezik:

— *Mi az, apánk?*

Erre a legidősebb fiának szól a favágó:

— *Törd csak, fiam, kettőbe ezt a rőzsét!*

Odalépett erre a legidősebb a köteghöz, és megpróbálta kettétörni. Persze nem sikerült. Megszégyenülten ment vissza az apjához:

— *Nem megy ez nekem, apám.*

A favágó elmosolyodott, és mondta a második fiúnak:

— *Most te próbáld meg, fiam, törd csak kettőbe ezt a rőzsét!*

Ő is megpróbálta. Pont, mint a bátyja, ő is kudarcot vallott. Lógó orral ment vissza az apja elé. Így próbálta meg a harmadik meg a negyedik is. Egynek sem sikerült. Mind csüggedten ültek le a földre.

Fölállt akkor mosolyogva az öreg favágó. Kicsomózta a kötelet, amivel körülkötötte a rőzsét. Széthullottak a gallyak. Mondja akkor a fiainak:

— *Fiaim, most törjétek el ezeket a gallyakat!*

Odaugrik a négy fiú, felkap mindegyik egy-két gallyat, és azon nyomban eltöri. Nagy büszkén állnak apjuk előtt. Szól a favágó:

— *Látjátok, míg össze volt kötve a sok gally, nem tudtátok eltörni.*

Külön-külön egy szempillantás alatt eltörtétek mind. Épp így győz le bármilyen ellenség titeket külön-külön. De ha együtt maradtok, összetartotok, nincs, aki legyőzne titeket.

Végre megértették apjuk intelmét a favágó fiai. Minden ellenségeskedéssel felhagytak ezek után. Békében és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

forrás: pecs.egyhazi.hu

Az igazi győzelem

Jó néhány évvel ezelőtt a Seattle-i paraolimpiai játékokon 9 atléta – akik mind mentálisan, vagy fizikailag sérültek – felálltak a 100 méteres futás startvonalához.

A pisztolylövés felhangzásakor elkezdődött a verseny, ahol bár nem mindenki a lábain futva, de a cél felé törekedett a beérkezés és a győzelem reményében. A nagy igyekezetben egyszer csak az egyik fiú elesett az aszfalton és jó néhányat bukfencezett, majd elkezdett sírni. A többi 8 versenyző hallotta a sírást, lelassított és hátranézett. Majd mindenki megállt és visszafordult. Mindegyikük. Az egyik Down-szindrómás lány leült mellé, megpuszilta és megkérdezte, hogy jobban érzi-e magát. Aztán mind a 9-en összekapaszkodtak és együtt sétáltak be a célvonalon. A stadionban pedig a nézők felálltak és percekig tapsoltak.

Azok, akik ott voltak, a mai napig emlegetik ezt a történetet. Hogy miért? Mert valahol legbelül tudjuk: a legfontosabb dolog nem az egymás felett aratott győzelem. Az életben sokkal fontosabb másokat győzelemhez segíteni, akkor is, ha ez azzal jár, hogy nekünk le kell lassítani.

forrás: szentjakabut.hu

„Nem azért vitázunk, hogy győzzünk, hanem hogy az igazság győzzön.” (Timothy Radcliffe bíboros)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Tudok/szoktam beszélgetni olyanokkal is, akikkel valamiben vagy akár több dologban nem értek egyet?

○ Mit jelent számomra a vita? Pozitív vagy negatív jelentéssel bír?

○ Érzek felelősséget azzal kapcsolatban, hogy az általam felismert igazságokra, értékekre alkalomadtán felhívjam a környezetemben lévő figyelmét?

„Kimondani az igazságot. Megfontoltan, provokatív és felesleges botrány nélkül. De hiteles és tisztá tanúja maradni – és egyre inkább azzá válni – annak, ami igaz.” (Yves Congar – domonkos teológus, bíboros, a II. Vatikáni Zsinat kiemelkedő alakja)

„Krisztust nem tehetem magántulajdonná és nem akarhatom egyedül magam számára lefoglalni. Krisztushoz úgyszólván a család kényelmetlensége is hozzátartozik. A hit a „mi” közösségébe van ajándékozva, máshol nincs.” (XVI. Benedek pápa)

„Mindnyájan testvérek”

– szemelvények Ferenc pápa FRATELLI TUTTI kezdetű enciklikájából

8. Álmodjunk egyetlen emberiségként, mint ugyanaból az emberi testből való vándorok, mint ugyanazon Föld gyermekei, amely befogad, valamennyiünket hitünk és meggyőződésünk gazdagságával, mindegyikünket a saját hajójával, mindnyájan testvérek vagyunk!

57. Röviddel a világ és az ember teremtésének elbeszélése után a Biblia felveti kapcsolataink kihívását. Káin megöli a testvérét, Ábelt, és felhangzik Isten kérdése: „*Hol van Ábel, a testvéred?*” (Ter 4,9). A válasz ugyanaz, amit gyakran mi is adunk: „*Talán őrzője vagyok a testvéremnek?*” (uo.). Isten kérdés tárgyává teszi a determinizmus vagy fatalizmus minden formáját, amely a közönyt, mint egyetlen lehetséges választ akarja igazolni. Épp ellenkezőleg, lehetővé teszi számunkra, hogy másik kultúrát alkossunk, amely arra irányul, hogy legyőzzük az ellenségeskedést és törődjünk egymással.

95. A szeretet az egyetemes közösség felé irányít minket. Senki sem válhat éretté és teljesebbé, ha elszigetelődik. A szeretet a maga dinamikájával fokozatos nyitottságot és egyre nagyobb képességet igényel mások befogadására egy soha véget nem érő kalandban, amely a kölcsönös összetartozás útján minden periférián lévő egyesít. Jézus azt mondta nekünk: „*Mindnyájan testvérek vagytok*” (Mt 23,8).

100. A globalizáció egyik modellje tudatosan egydimenziós egységesítésre törekszik, és az egység felszínes keresésével próbál megszüntetni minden különbséget és hagyományt. Ha a globalizáció mindent egyformává akar tenni, mindent kiegyenlít, akkor minden ember és nép sajátosságait tönkreteszi. Ez a hamis univerzalista álom megfosztja a világot a színeitől, szépségétől, és végső soron emberisé-

gétől. Mert a jövő nem monokróm, és kellő bátorsággal megőrizhetjük változatosságát és sokféleségét, amellyel ki-ki adottságai szerint megajándékozta. Mennyire szüksége van emberi családnak arra, hogy megtanulja: anélkül kell harmóniában és békében együtt élnünk, hogy egyformává váljünk!

198. Ahhoz, hogy találkozassunk és se-
gíthessünk egymásnak, párbeszédet kell folytatnunk.

199. Vannak, akik a valóság elől belső világukba próbálnak menekülni, mások pusztító erőszakkal reagálnak rá. Az önző közöny és az erőszakos tiltakozás között azonban mindig van egy másik lehetőség: a párbeszéd. A nemzedékek közötti és a népekkel folytatott párbeszéd, hiszen mindannyian nép vagyunk; a képesség arra, hogy adjunk és kapjunk, miközben nyitottak maradunk az igazságra.

203. A nyilvános vita – ha tényleg mindenkinek teret biztosít, és nem hallgatja el vagy nem manipulálja az információkat – állandó ösztönzés az igazság jobb megismerésére, vagy legalábbis hatékonyabb kifejezésére. [...] Úgy gondoljuk, hogy a különbözőség kreatív, feszültséget teremt, és ennek a feszültségnek a feloldása által lép előrébb az emberiség.

215. Az élet a megannyi szembenállás ellenére is a találkozás művészete. Többször szorgalmaztam már, hogy az embereket szembeállító dialektikákkal szemben ala-

kítsuk ki a találkozás kultúráját. Ez olyan életmód, amelynek célja egy poliéder forma létrehozása. Ennek több oldala és sok csúcsa van, amelyek árnyalatokban gazdag egységet alkotnak, mert „az egész több mint a rész”. A poliéder olyan társadalmat modellez, amelyben a viták és fenntartások ellenére a különbségek egymást kiegészítve, gazdagítva és megvilágítva léteznek egymás mellett. Valójában mindenkitől tanulhatunk valamit, ezért senki sem haszontalan és senki sem felesleges.

244. Ha a konfliktusokat nem oldják meg, hanem elrejtik vagy eltemetik a múltban, akkor ez az elhallgatás súlyos hibákban és tévedésekben való bűnrészességhez vezet. Ezzel szemben az igazi megbékélés nem megfutamodik a konfliktus elől, hanem a konfliktusban valósul meg, és párbeszéd-
del, átlátható, őszinte és türelmes tárgyalással fölébe kerekedik.

272. Hívóként úgy gondoljuk, hogy a mindenek Atyja iránti nyitottság nélkül nincs maradandó és szilárd alapja annak, hogy a testvériségre hivatkozassunk. Meg vagyunk győződve arról, hogy csak azzal a gyermeki tudattal élhetünk békében egymással, hogy nem vagyunk árvák. Ugyanis „*az értelem önmagában képes felismerni az emberek közötti egyenlőséget, és stabilitást adni a polgári együttélésnek, ám képtelen létrehozni a testvériséget*”. (XVI. Benedek pápa)

274. Ha őszinte szívvel keressük Istent, és nem homályosítjuk el Őt ideológiai vagy

manipulatív érdekeinkkel, az segít felismerni a másik emberben az útítársat, az igazi testvért.

277. Mások más forrásból merítenek. Számunkra az emberi méltóság és a testvériség forrása Jézus Krisztus evangéliuma. Ebből fakad a keresztény gondolkodás és az Egyház tevékenysége során a kapcsolat elsőbbsége, a másik szent misztériumával való találkozás és az egész emberiséggel való egyetemes közösség, mint mindenki hivatása.

279. Van egy alapvető emberi jog, amelyről a testvériség és a béke útján sem szabad megfeledkeznünk: ez a mindenkit megillető vallásszabadság. Ez a szabadság azt üzeni, hogy megegyezésre lehet jutni a különböző kultúrák és vallások között; tanúskodik arról, hogy oly sok és fontos bennünk a közös, hogy meg lehet találni a kiegyensúlyozott, rendezett és békés együttélés útjait, ha elfogadjuk egymás különbözőségeit és örülünk annak, hogy egymás testvérei, vagyis ugyanannak az Istennek a gyermekei vagyunk.

Ugyanakkor kérjük Istentől, erősítse meg az Egyházon belüli egységet, amelyet gazdagítanak a Szentlélek működése által kibékített különbözőségek. Ugyanis „*mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztiséggel*” (1Kor 12,13), amelyben mindenkinek megvan a maga sajátos hozománya. Ahogy Szent Ágoston mondta: „*a fül lát a szemben, a szem hall a fülben*”. Sürgősen folytatnunk kell a tanúságtételt a különböző keresztény felekezetek találkozásának útján. Nem feled-

kezhetünk meg Jézus kifejezett óhajáról: „*hogy legyenek mindnyájan egyek*” (Jn 17,21). [...] Bár még úton vagyunk a teljes szeretetközösség felé, már most kötelességünk, hogy közös tanúságot tegyünk Isten mindenki iránti szeretetéről.

ÖKUMENIKUS KERESZTÉNY IMA

Ferenc pápa

Istenünk, Szeretet Szentháromsága, a Te bensőséges isteni életed hatalmas közösségéből áraszd közénk a testvéri szeretet folyamatát.

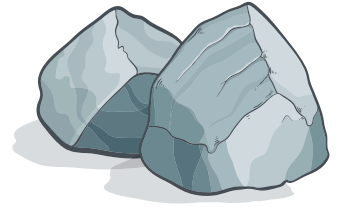
Add nekünk azt a szeretetet, amely Jézus tetteit áthatotta, názáreti családjában és az első keresztény közösségben.

Engedd, hogy keresztényként az evangélium szerint élhessünk, és minden emberben felismerjük Krisztust – megfeszítettként az elhagyatottak és elfeledettek szorongatásában, és feltámadottként minden talpra álló testvérünkben.

Jöjj, Szentlélek!
Mutasd meg nekünk szépségedet, amely a Föld minden népében tükröződik, hogy felfedezzük: mindnyájan fontosak, mindnyájan jelentősek, és az Isten által szeretett egyetlen emberiség különböző arcai vagyunk. Ámen.

Vallási buzgóságból...

Carlo Carretto – író, szaharai remete, a Jézus Kistestvérei kongregáció tagja

Nyolc éves voltam akkor. Egy régi harangtorony árnyékában meghúzódó kis faluban éltem. Az ottani emberek nem voltak nagyon vallásosak, de a végtelenségig zárkózottan és hagyománytisztelő módon éltek.

Egy nap jött egy könyveket áruló ember, és házról házra járt. Nem sokat tudtam akkoriban, de először értettem meg azt a szót, hogy „Biblia”.

Különös izgalom lett úrrá a falun. Először a nőkön mutatkozott, azután mindenkin. Volt, akin vallási buzgóságból, másokon csak úgy. Egy asszony hisztérikus kiáltásai hallatszottak. Egy ablakból kiabált kifelé:

— *Takarodj! Nincs szükségünk a vallásodra. Menj innét!*

Az izgalom a gyerekekre is átragadt.

A férfi sápadtan haladt az utca közepén. Könyveit súlyos, sötét táskában vitte.

Egy asszony hátba dobta egy könyvvel, amelyet röviddel azelőtt kapott tőle. A férfi lehajolt, hogy fölvegye, anélkül, hogy megfordult volna. Egy kő, amelyet egy fiú hajított felé, a hátát találta el. Felgyorsította lépteit. A fiúk távolról követték, kővel a kezükben. Én is köztük voltam.

Este, Mária hónapjának tavaszi ájtatosságán, a szentségi áldáskor a plébános megdicsért minket, amiért megvédtük a plébánia becsületét.

Semmiségnek látszik, de negyven év távolából, és különösen ma este ez a jelenet egészen új értéket és súlyt kap.

Soha nem gyóntam meg, hogy kővel dobtam meg egy védtelen embert, mégpedig vallási buzgóságból. Ez az epizód egy olyan világban történt, amely anélkül fogadott el hasonló jelenségeket, hogy meglátta volna azok aljasságát. De fél évszázad során a világ dolgai megváltoztak. Valami új van a levegőben. A Szentlélek sugallata tölti meg élettél az univerzumot, A régi világ meghal, és egy másik születik. Más érzékenység, más igények, más erők. [...]

Ökumenikus szemlélet oldja meg a legbonyolultabb csomókat. A megismerés és a megértés vágya messze felülmúlja azt a kísértést, hogy vélt igazságunk ódon fellegvárába zárkózzunk.

Az ember talán először lép színre védtelesen, termékeny találkozások reményében.

forrás: Carlo Carretto – *Levelek a sivatagból*

Soha olyan tökéletesen és szívesen nem tesszük a gonoszt, mint amikor vallásos meggyőződésből tesszük.

Blaise Pascal
– francia matematikus, fizikus

„Minden igazság,
bármikor is mondták,
a Szentlélektől ered.”
(Aquinói Szent Tamás)

Mi az a szinodalitás?

A szó a görög *synodos* szóból ered, jelentése: „együtt úton lenni”.

A szinodalitás három fő dimenziója:

• **Közösség (communio):** Korábban a püspöki szinódus főként a püspökök és a pápa találkozója volt, ma viszont egyre inkább felismerjük, hogy a szinodalitás Isten egész népének együttgondolkodása és együttthaladása Isten felé.

• **Résztétel (participatio):** Nemcsak a papság, hanem minden hívő meghívást kapott arra, hogy aktívan részt vegyen az Egyház küldetésében. Ez magában foglalja a meghallgatást, véleményformálást, döntéshozatalban való részvételt.

• **Küldetés (missio):** A küldetés nem csupán néhány kiválasztott személy feladata, hanem Isten egész népének közös megbízatása. Minden megkeresztelt embernek felelőssége van abban, hogy az evangéliumot továbbadja. Ahogy az Egyház „együtt halad”, úgy válik hiteles tanúságtévévé a világban.

A Szentlélek az együttjárás tanítómestere

Ferenc pápa gondolatai a szinodalitásról

Hogyan ragadhatnánk meg a szinódust, ill. a szinodális egyház lényegét?

A szinódus párbeszéd a megkeresztelték között, az Egyház tagjai között az Egyház életéről, a világgal folytatott párbeszédéről, az emberiséget ma érintő problémákról. Szinódust tartani azt jelenti, hogy azonos úton járunk, együtt járunk.

A szinodális egyház olyan egyház, amely hallgat, és felismeri, hogy a hallgatás több, mint pusztán meghallás. Ez kölcsönös hallgatás, amelyben mindenkinek van mit tanulnia. A hívő nép, a püspöki kollégium, a római püspök: mindannyian hallgatják egymást, és mindannyian hallgatják a Szentlelket, az „Igazság Lelkét” (Jn 14,17), hogy megértsék, mit „mond a Lélek az egyházaknak” (Jel 2,7). A szinódus nem parlament, a szinódus nem közvélemény-kutatás. A szinódus egy egyházi esemény, melynek főszereplője a Szentlélek.

A zenekar metaforája jól megvilágíthatja az egyház szinodális jellegét. Egy szimfónia a különböző hangszerek hangszíneinek bölcs összerendeződéséből születik: mindegyik hangszer hozzájárul, néha egyedül, néha más hangszerekkel, néha az egész zenekarral együtt. A különbözőség szükséges, elengedhetetlen. De minden hangnak

a közös célhoz kell hozzájárulnia. Ehhez pedig alapvetően fontos, hogy figyeljünk egymásra: minden zenésznek hallania és hallgatnia kell a többieket. Ha valaki csak magát hallgatná, bármilyen csodás legyen is a hangja, az nem szolgálná a szimfónia javát; és ugyanez történne, ha a zenekar egyik része nem hallgatná a többi részt, hanem úgy játszana, mintha egymaga lenne, mintha ő lenne az egész. És a zenekart vezető karmester ennek a fajta csodának a szolgálatában áll, s ez a csoda valamennyi alkalommal a szimfónia előadása. Neki kell mindenkinél jobban figyelnie, az ő feladata, hogy segítse az összes zenészt és az egész zenekart abban, hogy a lehető legnagyobb mértékben kialakuljon a teremtmény hűsége, az előadott műhöz való hűség, de teremtmény, mely képes lelket adni a partitúrának, hogy az itt és most egyedi módon szólaljon meg.

Mi a Szentlélek szerepe ebben a folyamatban?

A Szentlélek a mesterünk! Ő a főszereplő: valamennyiünk belső mestere és az együttjárás tanítómestere. Ő teremti meg a különbözőséget és az egységet, Ő maga a harmónia.

Ne hitessük el magunkkal azt, hogy mi tartjuk a szinódust. A Szentlélek nyitja meg az egyéneket és a közösségeket, Ő teszi hitelessé és termékenyvé a párbeszédet. Ő világosítja meg a döntési folyamatokat, és teremti meg a harmóniát. Még ha előbb látszólagos „rendetlenséget” is okoz, utána elsímítja a dolgokat – egészen máshogy, mint ahogy mi arra képesek lennénk.

Mi a jelentősége a szinodalitásnak az ökumené vonatkozásában?

A Lélek azt kéri tőlünk, hogy hallgassuk meg minden egyház, minden nép és nemzetkérdéseit, aggodalmait és reményeit. És hallgassuk meg a világot is, a kihívásokat és változásokat, melyeket elélnk állít. Ne hangsúlyozzuk a szívünket, ne zárkózunk bizonyosságaink páncélja mögé! Hallgassuk meg egymást!

A keresztények egysége és a szinodalitás összekapcsolódik. Ha ugyanis a szinodalitás útja az az út, amelyet Isten a harmadik évezred egyházától vár, akkor ezt az utat az összes kereszténnyel együtt kell járni. A szinodalitás útja ökumenikus, és ökumenikusnak kell lennie, ahogyan az ökumenikus út is szinodális. Mindkét folyamatban nem annyira arról van szó, hogy építsünk valamit, mint inkább arról, hogy befogadjuk és gyümölcsözővé tegyük a már megkapott ajándékot.

Nem tudjuk pontosan, milyen lesz az egység, amelyre meghívást kaptunk. Az evangélium elbeszélése szerint, amikor Jézus azt a nagy imáját mondta, „az égbe emelte tekintetét”: az egység elsősorban nem a föld, hanem az Ég gyümölcse. Olyan ajándék, amelynek idejét és módját nem láthatjuk előre...

források: beszéd 2023. május 25-én a püspöki szinódus olasz egyházmegyei referenseihez; beszéd a Püspöki Szinódus megalapításának 50. évfordulóján; beszéd a 2023. szeptember 30-i konzisztóriumon; beszéd 2023. október 10-én a Szent Péter bazilikában

Az igazság nem fél attól, hogy megvizsgálják.

Aquinói Szent Tamás

„Nemcsak eszünkkel ismerjük meg az igazságot, hanem szívünkkel is.”
(Blaise Pascal – francia matematikus, fizikus)

„A Szentlélekbe vetett hit nem ad felmentést az alól, hogy az igazság keresése közben használjuk az eszünket.”
(Timothy Radcliffe bíboros)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Nos, szerinted mi lehetett a Nagy Ég-szilánk titka? Mi lehet az égi üzenet megfejtése?

○ Ha ott lettél volna a nagy gyűlésen, te mit mondtál volna a törzsfőnököknek és a véneknek? Mit kellett volna tenniük szerinted?

○ Szerinted jól döntöttek, hogy mivel nem tudtak dűlőre jutni, inkább soha többet nem hozták szóba a dolgot?

○ Meg tudnád fogalmazni, mi a különbség a vita és a veszekedés között?

„Ha az igazságot keressük, végül találhatunk vigaszt; ha a vigaszt keressük, nem fogjuk megtalálni sem a vigaszt, sem az igazságot.”
(C. S. Lewis – író, irodalomtörténész)

A Nagy Ég-szilánk

Egyszer réges-régen egy dimbes-dombos, erdőkkel körülvett mezőn, amikor a nap már lebukott a dombok mögé, és a csillagok lassan előbújtak az ég sötét bársonya alól, valami különös és hatalmas jelenség tűnt fel az égbolton, majd csendben leereszkedett az alvó mezőre. Annyira nagy volt, hogy az egész tisztást beborította.

A mezőhöz legközelebb a nabbal törzs lakott – így amikor megvirradt, ők látták meg először az égből pottyant furcsaságot. Futottak is, hogy megnézzék, mégis mi a csuda lehet ez, de az a valami olyan óriási volt, hogy a falujukból egyszerűen nem lehetett belátni teljes egészében. Mivel kéklőn és fényesen csillogott, és olyan volt, mint egy jégkristály, a gyerekek elnevezték Nagy Ég-szilánknak.

De nem csak a nabbalok vették észre az égből pottyant csodát. Néhány nappal később a távolabbi törzsek is felfedezték a különös képződményt. Mindegyik faluban össze is ültek a vének, hogy vajon mi lehet ez a furcsa jelenség. Közelebb menni azonban senki nem mert hozzá, mert féltek, hátha valami veszélyt jelenthet a falujuk számára.

Ahogy tomboló szélviharok vagy súlyos járványok idején lenni szokott, a nabbalok megfújták a veszélyt jelző nagykürtöt – erre a jelre aztán mindegyik környékbeli falu törzsfőnöke és vénei útnak indultak a sima hegy lábához, be az erdő sűrűjébe, hogy közös gyűlést tartsanak.

– *Olyan, mint egy hatalmas tengeri korall!* – mondta a nagy hegy lábánál élő törzs főnöke. Az ő falujukból ugyanis fátyolszerűnek tűnt a látvány, rózsaszín és lila árnyalatokkal, melyet helyenként aranyló foltok gazdagítottak.

– *Nem-nem, ez nyilvánvalóan egy kristálytömb!* – állította a lennuk vezére. Az ő oldalukról ugyanis kemény és átlátszó volt, és káprázatos színeket tükrözött vissza, ha rá sütött a nap.

– *Ugyan dehogy! Ez biztosan egy, a csillagok közül!* – véltek az oba törzs vénei. Az ő falujukból nézve ugyanis ezü-

tös színben ragyogott apró csillogó pontocskákkal, mintha csillagpor borítaná.

Mivel azonban mindegyik törzs másnak látta az égi csodát, hamar hajba is kaptak, és egymás szavába vágva próbálta győzködni egyik a másikat, hogy kinek van igaza.

Lemu, a nabbal törzs főnökének a fia, aki elkísérte apját a gyűlésre, csendesen figyelte a vitát. Ő még csak tizenkét nyarat látott, de nyitott szívű volt, és mindig szeretett tanulni az idősebbektől. Egy idő után így szólt apjához:

– *Ó apám, mi lenne, ha engednénk, hogy mindenki mesélje csak el egymás után, pontosan mit is látott a falujából? Talán, ha mindenkint figyelmesen meghallgatunk, többet tudhatunk meg a Nagy Ég-szilánkról...*

– *Ugyan fiacskám, te még túl fiatal vagy ehhez... Hiszen én pontosan tudom, hogy mit láttam. Ráadásul mi fedeztük fel legelőször a Nagy Ég-szilánkot! Hogy is tudhatnának a többiek bármit is jobban róla, mint mi?!*

A törzsfőnök jelentősegteljesen kihúzta magát, majd így kiáltott:

– *Én, a nabbalok vezére, tudom, amit tudok, és látom, amit látok. Nyilvánvaló, hogy az égboltozatból tört ki ez a jókora darab szilánk. Hiába próbáltok megteveszteni bennünket a furcsa beszédekkel...*

Hasonlóan gondolkodott a többi törzsfőnök is: mindannyian meg voltak győződve a maguk igazáról, és arról, hogy jobb lesz, ha a falubeliek inkább elkerülik ezt a jelenséget. A Nagy Ég-szilánkot egyik törzs sem láthatta teljes terjedelmében, hiszen olyan hatalmas volt, hogy csak az égből lehetett volna belátni az egészet. És mivel attól a naptól fogva inkább többet nem is hozták szóba egymás között, soha nem tudhatták meg, hogy a Nagy Ég-Szilánk valójában teljesen ártalmatlan. Nem veszély, hanem ajándék volt. Egy üzenet az égből, amit konokságuk miatt soha nem fejthettek meg. Te rájöttél, hogy mi lehetett a Nagy Ég-szilánk titka?

Eleonora W. Baker nyomán

„Az emberi testnek két fő részt adott Isten, tudniillik a fejet és a szívet... Az Egyháznak, a misztikus testnek Krisztust fejjé, a Szentléleket pedig szív gyanánt adja – amaz megtanított bennünket az igazságok ismeretére, ez pedig azok szeretetére és gyakorlására.”
(Nagy Szent Gergely pápa)

„Senki nem tagadja, hogy minden egyes hívő mellett áll egy angyal, mint valami pedagógus és az életet irányító pásztor.”
(Nagy Szent Basziliusz)

„Az angyalok együttműködnek mindabban, ami javunkra szolgál.”
(Aquinoi Szent Tamás)

„Hisszük az összes Krisztus-hívő közösségét, tudniillik azokét, akik a földön zárakolnak, akik az életből kilépve tisztulnak és akik élvezik a mennyi boldogságot, és valamennyien egy Egyházat alkotnak; hasonlóképpen hisszük, hogy e közösségben velünk van Isten és az Ő szentjeinek irgalmas szeretete, akik könyörgéseinkhez mindig odahajtlák fülüket.”
(Szent VI. Pál pápa)

Menny és pokol

Ann Landers

Egy ember mennyről és poklól beszélgetett az Úrral.

— *Jöjj, lásd a poklot!* — mondá az Úr.

Beléptek egy terembe, ahol jó néhányan ültek körül egy étellel telt, hatalmas üstöt. Csonttá-bőrré soványodtak, az arcuk kétségbeesett. Mindegyikük kanalat tartott a kezében, mellyel az üstbe nyúlhatott, de a kanál nyele sokkal hosszabb volt, mint a saját karjuk, így nem tudták a szájukba tenni az ételt. Leírhatatlanul szenvedtek.

— *Most jöjj velem a mennyországba!* — hívta a férfit egy idő múlva az Úr.

Egy másik terembe jutottak, pontosan olyanba, mint az első: ugyanaz a teli üst, ugyanolyan sok ember, ugyanolyan hosszú nyelvű kanalak. Csak hogy itt mindenkin látszott, hogy boldog és jól táplált.

— *Nem értem* — csodálkozott a férfi. — *Miért boldogok ezek és miért nyomorultak amazok a másik teremben, ha egyszer minden ugyanaz?*

— *Ó, ez igazán egyszerű* — mosolyodott el az Úr. — *Az itteniek megtanulták etetni egymást.*

Egységben a szentekkel?

Edward Sri, teológia professzor

A szentek előttünk járó testvéreink Krisztusban. Sok olyan küzdelemmel és próbatétellel néztek szembe, amelyekkel mi katolikusként is szembesülünk, de ők már sikeresen átérték a túlpartra. Bár már meghaltak, és a mennyben vannak, a Krisztus által létező kapoccsal továbbra is kapcsolatban vannak velünk. Bibliái szempontból nem haltak meg, hanem lelkileg Isten karjaiban élnek (vö: Lk 20,38), és bizonyos értelemben most közelebb vannak hozzánk, mint itt a földön valaha is voltak. Valójában a Zsidóknak írt levél a szentek közösségét a mennyben nem úgy ábrázolja, mint a világ eseményeitől távol lévő gyülekezetét, hanem mint szemtanúk felhőjét, akik a napi életünk drámájában körbevesznek minket (vö: Zsid 12,1). Krisztusbéli idősebb testvéreinkként folyamatosan imádkoznak értünk, hogy állhatatosak maradjunk a hitben, és egy nap találkozhatunk a mennyben (vö: Jel 5,8 és 8,3).

Edward Sri: *Úgy imádkozni a rózsafüzért, mint még soha*

A világegyház nagy veszélyben van, és ezen változtatni a ti földi erőttökkel nem tudtok! Már csak a Szentháromság segíthet a küzdő Egyházon, valamint a Szűzanya, az összes angyalok és szentek, s az ártatlak kiszabadított lelkek együttes közbenjárása!

Jézus szavai a Szeretetláng Naplóból, 1981. febr.2.

A mennyekben mindent a Szentlélek élte és mozgat. Ám a földön is ugyanaz a Szentlélek van. Ő él egyházunkban, Ő él a szentségekben, Ő van a Szentírásban, Ő van a megkeresztelt hívők lelkében. A Szentlélek minden embert egyesít, ezért vannak közel hozzánk a szentek. Amikor hozzájuk imádkozunk, ők a Szentlélekben érzékelik az imáinkat, és a mi lelkünk is a Szentlélekben érzi, amikor ők közbenjárnak értünk.

A szentek az örökkévalóságban élnek, s ott a Szentlélek által látják az Úr arcának szépségét. De ugyanabban a Szentlélekben a mi életünket és tetteinket is látják. Tudják mi az, ami bánt bennünket, és hallják imádságainkat. Földi életük során megtanította őket a Szentlélek az Isten szeretetére, és akiben a szeretet megvan itt a földön, az azt az örök életbe is átviszi, ahol az tökéletessé válik. És ha a szeretet itt a földön nem tud megelégedni testvéréről, annál kevésbé feledkeznek meg a szentek arról, hogy közbenjárjanak értünk.

Áthoszi Szent Sziluán
20. századi ortodox szerzetes

Jézus imakönyve

Gyökössy Endre

– református lelkész, pszichológus

Ha a zsoltárokat olvassuk, látjuk, hogy mi mindent vittek Isten elé a zsoltárírók. Sok olyan témát is, amit mi talán nem mernénk, nem is tartanánk illőnek Istennek elmondani. De pontosan ez a nagy őszinteség, az imákból kiérezhető atya-fiúi viszony teszi minden idők egyik legmélyebb imakönyvévé a zsoltárokat. Sok ezer esztendősek. Nem véletlen, hogy kivétel nélkül minden egyház imádkozta őket. [...]

Mindig meghatódva gondolok arra, hogy Jézus a zsoltárok nagy részét kívülről tudta, mert Jézus korában a rabbik fejből mondták a szent szövegeket. Mondta, imádkozta, a templomban énekelt. Gondoljunk csak bele, hogy azokat a zsoltárokat imádkozta, amelyeket mi imádkozunk! [...]

Nemcsak Jézus imakönyve ez, hanem az ősgyülekezeté is. Ezeket a psalmusokat, zsoltárokat katakombák mélyén énekelték görögül, latinul, ki-ki a maga nyelvén. Micsoda összekötő kapocs ez egymás felé!

Emlékszem, feleségemmel egy kis olasz-svájci faluban – katolikus vidék, nincs náluk református, protestáns templom – elmentünk a meglepően puritán, egyszerű katolikus templomba, ahol két-három nyelven hirdetik az evangéliumot. Egy alkalommal, amint beléptünk, éppen a 65. zsoltárt zengte az egész templom. Mellettünk valaki olaszul, előttünk németül, arrébb valaki franciául – mi pedig belefogtunk magyarul. Akkor éltem át, mégpedig egy katolikus templomban, hogy milyen kapocs ez. Összekötő múlttal és jövővel – mert közös kincsünket, a zsoltárokat énekelve mi is jobban átérezzük Jézus vágyát az egy nyájról.

forrás: Gyökössy Endre
– A zsoltárok csodálatos világa

Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kívánczik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé.

A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, ahová fiait helyezhesse, – a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem!

Boldogok, akik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela.

Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, [s] a te ösvényeid vannak szívében.

Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső.

Erőről erőre jutnak, [míg] megjelennek Isten előtt a Sionon.

Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; hallgasd meg Jákobnak Istene! Szela.

Mi pajzsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkentet orcáját!

Mert jobb egy nap a te tornácaidban, hogysésem ezer [másutt]; inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogysésem lakni a gonoszoknak sátorában!

Mert nap és pajzs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek.

Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.

84 (83). zsoltár

A 84. zsoltár magyarázata – részlet

Gyökössy Endre

Azsoltárból hatalmas, szinte emésztő vágyakozás hallható ki a Templom után, a zsidó népet összetartó szentély után. [...]

Ebben a zsoltárban háromszor fordul elő a **boldog** szó. Szinte a jézusi boldogmondásokra emlékeztet: *Boldog az, aki lakozik a te házadban... Boldog az, akinek te vagy erőssége... Boldog ember az, aki bízik benned.* – Mennyire boldog lehetett az az ember, aki ilyen, aránylag rövid zsoltárban háromszor ujjong fel, hogy boldog! Ez az arám-héber szó azt jelenti, hogy *ha semmim sincs, de Istenem van.* A héber embernek ezt jelentette a boldogság.

Most egy kicsit fordítsuk magunkra, a magunk életére a zsoltárt! Mi teszi maivá, számunkra is rendkívül aktuálissá ezt az Úr Házának ujjongó éneket? A benne lévő tanítás, az, hogy a zsidó népnek van egy fix pontja: a Templom, ami összetartotta.¹ [...] Hallatlan utakat tettek meg, és nagy áldozatokat hoztak a Templomért, és azért, hogy ott lehessenek annak udvaraiban. Ez szentelte meg azt a földet. Ezért nem hajlandók lemondani arról a földről, arról a helyről. [...]

¹ A jeruzsálemi templom nem csupán egy épület volt, hanem a zsidóság vallási életének központja. Isten földi lakhelyének tekintették, különösen a Szentek Szentjét, ahol a Frigyládát őrizték. A főpap évente egyszer, az Engesztelés napján (Jóm Kippúr) léphetett be a Szentek Szentjébe, hogy engesztelő áldozatot mutasson be az egész nép bűnéért. A három zarándokünnepen (Pászká, Pünkösöd, Sátoros ünnep) a zsidók Jeruzsálembe mentek, hogy ott mutassák be áldozataikat. Kr. u. 70-ben a rómaiak lerombolták, és azóta nem épült újjá. Egyetlen fennmaradt része a Sírátófal, mely ma a zsidóság hitének, történelmének és identitásának egyik legfontosabb jelképe.

Bizony, az a mi egyik nagy tragédiánk, hogy nekünk már nincs fix-pontunk... [...] Azt mondjuk, hogy Isten nem a templomban lakik. Isten végeredményben mindenütt jelen van, mindenütt lehet Őt imádni. Ez igaz is. Nincs a kozmosznak olyan négyzetmilimétere, ahol Isten jelen ne volna. De fel kell figyel-nünk a „mindenütt” szó hallatlan veszélyére. Ez legtöbbször azt jelenti, hogy sehol.

Nem egyszer mondták már nekem: – *Kérem, tiszteletes úr, én nem tudok eljárni a templomba, megértem, ugye, az az egy szabad szombatom és szabad vasárnapom van. Hát ön is modern ember, tudja, hogy otthon is, mindenütt lehet Istent imádni...*

Az ilyen ember rendszerint sehol, semmikor nem imádjá Istent. Akinek nagyon sok barátja van, annak egy igaz barátja sincs. Aki nagyon sok leányt szeret, az egyet sem szeret igazán. Akinek mindenütt mindene van, annak sehol semmije sincs. Ez az igazság. [...]

Vajon miért mentek a jeruzsálemi hívek a jeruzsálemi Templomba? Nem csak az ünnep hangulatát keresték. Oda feltöltekezni jártak. A 84. zsoltár írója talán egy életen át abból élt, amit ott kapott. Együtt zengte a zsoltárt népével, együtt imádkozott, őerte is áldozott a főpap, a maga hite szerint.

Mi Lélekből élünk, nem szavakból. A szó lehet lélektelen, a betű holt dolog – de a Lélek megelevenít. Amit olvasol, könnyen elfelejt-heted: ám azt a töltést, amit a Lélek ad, nem.

részlet Gyökössy Endre
A zsoltárok csodálatos világa c. könyvéből

„Ismerem tetteidet,
 hogy se hideg, se meleg
 nem vagy. Bárcsak hi-
 deg volnál, vagy meleg!
 De mivel langyos vagy,
 se hideg, se meleg,
 kivetlek a számból.”
 (Jel 3,15-16)

← Fábry Kornél
 püspök az Úrral
 való egység imá-
 járól

„Az ördög fél az olyan
 lélektől, aki Istennel
 egyesült, éppen úgy,
 mint magától Istentől.”
 (Keresztes Szent János)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mi segíti és mi veszé-
 lyezteti leginkább a család
 egységét?
- Milyen érzés lehet a
 Mennyei Atyának, amikor
 a különböző felekezetű
 keresztények együtt
 imádkoznak vagy együtt
 segítenek a rászorulókon?
 És a Szűzanyának?
- Milyen érzés lehet a
 gonosz léleknek, amikor a
 keresztények egységben
 tevékenykednek?
- Az Egység-ima melyik
 sora áll hozzám legköze-
 lebb? Miért?

← Jim Blount
 amerikai exor-
 cista atya
 az Úrral való
 egység imájáról

„Ez szinte olyan lesz, mint az első pünkösöd...”

– az Egység-ima ereje

Szeretetláng néven ismert az a lelkeségi mozgalom, mely Kindelmann Károlyné Erzsébet, világban élő, harmadrendi karmelita édesanya 1961 és 1983 között a Lelki Naplójában lejegyzett magánkinyilatkoztatásai nyomán terjedt el az egész világon. Dr. Erdő Péter bíboros 2009. április 5-én egyházi jóváhagyást adott a teljes Lelki Napló kiadásához, és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében megalapította a Szűz Mária Szepplőtelen Szívének Szeretetlángja Mozgalmat.

A Szeretetláng egy új lehetőség, egy új eszköz az embe-
 riség javára, melyet azért kaptunk a Szűzanya által, hogy
 hozzá hasonlóan tökéletesen eggyé válhassunk az Úrral.
 Amikor a Szeretetláng révén beengedjük Máriát az éle-
 tünkbe és rábizzuk magunkat anyai gondoskodására,
 ő közbenjár értünk, védelmez, vigasztal, és mintegy magá-
 val ragad, hogy egyre inkább egyesüljünk Fiával.

Európában a kereszténység megfakult, mivel mi, keresz-
 tények eltompultunk a fogyasztói társadalom kényelem-
 szeretetétől. A só ízét vesztette... Erre gyógyír számunkra
 a Szeretetláng, hogy átforrósítsa langyos szívünket.

A Szeretetláng korunk nagy kegyelmi ki-
 áradása. Hasonló történt a születő Egyház-
 ban, amikor az Istenanya jelenlétében az
 apostolok elteltek a Szentlélekkel. Napja-
 ink egyre erősödő szellemi harca ellenére a
 Szűzanya kegyelmi időnek nevezi korunkat,
 a Szeretetláng kiáradását pedig – vagyis az
 Úrral való teljes egységünket – a Szentlé-
 lek eljövételéhez hasonlítja Jézus: „Ez szin-
 te olyan lesz, mint az első pünkösöd, mely
 elárasztja a Szeretet Lelkével, a Szentlélek
 erejével a Földet. Ez a nagy csoda, melyre
 figyel az egész emberiség, ez mind a Szent
 Szűzanya Szeretetlángja kegyelmi hatásá-
 nak kiáradása. Ebben a munkában a Szentlé-
 lek Leányainak kell jelentős részt vállalniuk.

Az emberiség lelkében a hitetlenség által
 elhomályosuló Föld nagy megrázkódtatá-
 son megy keresztül. Utána hinni fognak, és
 ez a megrázkódtatás a hit erejének értelme
 által új világot teremt. A Szent Szűz Sze-
 retetlángja által a hitbe vetett bizalom gyö-
 keret ver a lelkekben, és újra megújul a Föld
 színe. Mert ilyen még nem volt, mióta az
 Ige testté lett. A szenvedésekkel elárasztott
 Föld megújodása a Szent Szűzanya köz-

benjáró hatalmának ereje által történik.”
 (N II/93 1963. március 24.)

Az Úrral való egység imája a Szeretetláng
 Lelki Napló legfontosabb üzenete. Jézus
 már kezdetben megtanítja rá Erzsébet asz-
 szonyt, és az évek múlásával sorról sorra
 gyakorta átélmelegdi vele.

„Ezeket az Úr Jézus diktálta nekem: A mi
 lábunk együtt járjon. A kezünk együtt
 gyűjtsön. A szívünk együtt dobbanjon.
 A bensőnk együtt érezzen. Az elménk gon-
 dolata egy legyen. A fülünk együtt figyeljen
 a csöndességre. A mi szemünk egymásba
 nézzen és (tekintetünk) összeforrjon. Az
 ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyá-
 hoz irgalomért.

Az Üdvözítő miután megkért, még így szólt: Ez
 az imádság is eszköz kezetekben, mert aki
 így együttműködik velem, ezáltal is a Sátán
 megvakul, s világtalansága a lelkeket felsza-
 badítja a bűntől.” (N I/63 1962. május 3-11.)

Jézus ezt mondja Erzsébet asszonynak er-
 ről az imáról: „Szeresd ezt az imát, melyre
 azért tanítottalak meg, hogy minden sza-
 vába akkor és úgy fogóddz bele, hogy min-
 denkor megtaláld az erőt, melyre lelkednek
 szüksége van. Leányom! Higgy! El ne tánto-
 rítson semmi! A belém vetett hit és bizalom
 fog üdvözíteni. Nem a te erőlködésed csu-
 pán, mert a belém vetett hit és bizalom nél-
 kül bizony valóban gyengécske vagy. De hisz
 éppen azért választottalak ki téged égi köz-
 léseink eszközeül, hogy lássa a világ az isteni
 akarat érvényesülését, melyet csakis a gyen-
 gek által akarunk nyilvánosságra hozni.”
 (N III/149 1964. február 17.)

forrás: szeretetlang.hu; Szeretetláng Lelki Napló

„A saját emberségem elválaszthatatlanul összefonódik a tiéddel.”
(Desmond Tutu
– Nobel-békedíjas dél-afrikai anglikán egyházi vezető, emberi jogi aktivista)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉS:

○ Hogyan tudnám a rámbízottaknak átadni az összetartozás eszméjét?

„Senki sem különálló sziget; minden ember a kontinens egy része, a szárazföld egy darabja; ha egy göröngyöt mos el a tenger, Európa lesz kevesebb, éppúgy, mintha egy hegyfokot mosna el, vagy barátaid házát, vagy a te birtokod; minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel; ezért hát sose kérdezd, kiért szól a harang: érted szól.”
(John Donne – angol költő)

Ubuntu

Egy antropológus hosszabb időt töltött egy afrikai törzsnél, hogy tanulmányozza életüket, kultúrájukat és szokásaikat. Látogatásának vége közeledtével, egyik nap a munkája utáni időtöltésként egy játékot javasolt a gyerekeknek. Megtöltött egy nagy kosarat gyümölcsökkel, letette egy távolabb eső fa tövébe, majd egy vonalat húzott, mely mögé felsorakoztatta a gyerekeket. Azt mondta nekik, hogy vezényszóra szaladjanak a fa alatti kosárhoz, és aki megnyeri a versenyt, az kapja meg az édes gyümölcsöket.

Amikor elindította a versenyt, valami egészen szokatlant tapasztalt, amire egyáltalán nem számított. A gyerekek ahelyett, hogy egymást lökdösve próbáltak volna az élre törni, megfogták egymás kezét és együtt szaladtak vidáman a célig. Ezután leültek egy kört alkotva, és együtt megették a finom gyümölcsöket. Az antropológus meglepetten kérdezte tőlük, miért futottak együtt, csoportban, mikor sokkal több gyümölcs, és így sokkal nagyobb öröm juthatott volna annak, aki egyedül nyeri meg a versenyt.

Az egyik kislány ekkor így válaszolt: „Hogy lehetne együnk is boldog, ha a többiek szomorúak?”

A dél-afrikai törzsek kultúrájában az Ubuntu szó fejezi ki ezt az összetartozás-érzést. A szó jelentése: emberiség, kapcsolat a világ összes élőlényével. „Azért vagyok, mert mi vagyunk.” Az Ubuntu filozófiája egyrészt azt fejezi ki, hogy Te, mint egyedülálló emberi lény, része vagy egy nagyobb egésznek, aminek a létezésedet köszönheted.

Másrészt arra is emlékeztet ez a gondolat, hogy Te is hozzá tudsz tenni ahhoz, hogy a világ picit jobbá váljon. Ez pedig nemcsak lehetőség, hanem együttáll felelősség is. Felelősség azokért, akikkel megosztod az otthonodat, a Földet, és felelősség azokért, akiknek átadod majd azt.

Ahogy a Nobel-békedíjas Desmond Tutu fogalmazott, az Ubuntu annak az ajándéknak a része, melyet Afrika ad a világnak. Fogadd el ezt az ajándékot, és add tovább minél több embernek!

forrás: hasznaldfel.hu

„Hányszor próbáltalak összegyűjteni, mint kotlós a csibéit...”

Böjte Csaba OFM

Döbbenetes! Az Istenember földre borul és fölsír: „Hányszor próbáltalak összegyűjteni, mint kotlós a csibéit, de ti nem akartátok.”

Karácsony éjjelén angyalait küldte a köznék jövő Isten, jelt rakott az égre, csillagot, hogy könnyebb legyen a szeretet, a jóság mellett dönteni! Heródes döntött, és a katonáit küldte válaszul.

Jézus Krisztus sír Jeruzsálem falai előtt. Sirat minket. Sír, de nem adja fel örök tervét, a szeretetben együtt élő nagy család álmát, ahogy Ő maga mondta: az Isten Országát. Döntés elé állít. Újból és újból kinyújtja felénk ölelő karjait az Isten.

Nem adja fel a Teremtés célját: Isten Országát, hol nincsenek győztesek és legyőzöttek, hanem mindenki diadalmaskodik, hol a vállak egymás mellett feszülnek, és az álmok, a gondolatok nem kioltják, hanem alázattal hordozzák, felemelik egymást.

Mindannyian dönthetnénk az élet mellett. A Mennyei Atya számára nincs jó és rossz gyerek. Ő a tékozló fiúkat hazavárja, hogy bűneiktől tisztára mosva magához ölelje őket. Milyen más lett volna az emberiség története, ha a Virágvasárnap ujjongó tömegben ott lettek volna a főtanácsemberei is, Kaifás, Heródes, Pilátus és a többiek? Nem kellett volna megélnünk Nagycsütörtököt, Nagypénteket, Jeruzsálem pusztu-

lását, Mohácsot, a világháborúkat! Igen, a Gonosz, mint ordító oroszlán jár körül és keresi, hogy kit nyelhet el. Mennyi vér és szenvedés? Dönthettünk volna a szeretet, a jóság, az élet mellett is.

Jézus Krisztus sír, sirat minket, de nem adja fel! Húsvét hajnalán az első szava a reményvesztett emberiséghez, a bűnös Magdolnához: *Menj, szólj a többieknek, találkozzunk Galileában. Ne szomorkodjatok, folytatjuk ott, hol abbahagytuk. Legyőztem a Gonoszt, az élet bontakozik, megy tovább.* A szeretetet, a bizalmat, az életet meg lehet ölni, el lehet pusztítani, el is lehet cinikusan temetni, de harmadnap feltámad. Diadalmaskodik!

Döbbenetes, az átdöfött szív újra él, szeret, remél! Nincs benne tétovázás, félelem, duzzogás, bosszúvágy, szemrehányás. Jézus bízik az Ő Atyja alkotásában, az emberben. A mindmáig munkálkodó Isten hiszi, hogy a Teremtés beérik, és az Ő országa eljön. Az élő szeretete nem eltapos, legyőz, hanem magához emel, megtisztít, életet ad!

forrás: magyarkurir.hu

Égő csipkebokor

PÜNKÖSDVÁRÓ KILENCED

Szent Elena Guerra sürgetésére XIII. Leó pápa arra szólította fel a híveket, hogy ünnepélyes kilencedet (9 napi imát) tartsanak a Mennybemenetel és Pünkösöd ünnepe között a keresztények egységéért. Ez meghívás számunkra, hogy „térjünk vissza a cenakulumba” szentségimádásban és közbenjárásban, hogy kezdjünk el imádkozni a Mennybemenetel ünnepe után naponta, hívjuk a Szentlelket és járjunk közben a nap témájáért. A témakért imádkozhatunk spontán imával, imádkozhatunk Lélekből számtalan módon. Más könyörgések is hozzáadhatók, ahogy a Szentlélek vezet. Ez az ima az Eucharisztia misztériumának szemlélése a Szentlélek erejében, ajándékaival.

1. NAP: Közbemjárás Izraelért, a Szövetség népéért

Jöjj, Szentlélek a zsidó népre, Izraelre, hogy meghallják Isten Szavát, és készítsd fel őket „Izrael reménységének” teljes megvalósulására – áldd meg idősebb testvéreinket, Szövetséged népét! (Ter 12,13; Zsolt 122,6; Iz 62,1-2; Ap-Csel 28,20; Róm 11)

Könyörögjünk: Jeruzsálem salomjáért, békéjéért – hogy Jeruzsálem igazsága felragyogjon a nemzetek előtt és az egész zsidó nép előtt Izraelben és a diaszpórában, a nemzetekben, a városokban.

2. NAP: Közbemjárás Jézus Krisztus Egyházának megújulásáért

Jöjj, Szentlélek, gyűjtsd fel újra tüzedet és újítsd meg Egyházadat! (Mt 3,11; ApCsel 2,17-21)

Könyörögjünk: hogy a „Pünkösöd lelkisége” megújuljon az Egyházban, a világban, kontinensen, országokban! (Belefoglalva a Szentatya szándékait) Könyörögjünk, hogy a „Pünkösöd lelkisége” terjedjen az Egyházban, mint az ima, az életszentség, az egység és az evangélium hirdetésének fellángolása! (Pünkösdi ünnepélyes zsolozsma, 2004)

3. NAP: Közbemjárás a keresztények egységéért

Jöjj, Szentlélek, egyesítsd Egyházadat – „Atyám, add, hogy egyek legyenek, hogy higgyen a világ”! (Jn 17,21; Ef 4,1-6; 2 – 11 – 18)

Könyörögjünk: a kiengesztelődésért, az emlékezet megtisztulásáért és a kereszténység megosztottságának gyógyulásáért a világban, a kontinensen, az országokban.

4. NAP: Közbemjárás a társadalom megújulásáért

Jöjj, Szentlélek, és újítsd meg a föld színét! Alakítsd át a társadalmat Lelked erejével! (Mk 16,16-20)

Könyörögjünk: hogy az „élet kultúrája”, mely a Lélekből született, áthassa a társadalmat a világban, a kormányban, a kontinensen, az országokban.

5. NAP: Közbemjárás megtérésért és szentségért

Jöjj, Szentlélek, add, hogy a hit és remény növekedjen az emberek szívében, és add, hogy dicsőséged megnyilvánuljon Egyházadban! (Róm 8,28-30; 10-9-10; Jn 3,5-8)

Könyörögjünk: a bűnösök megtéréséért, az életszentségben való növekedésünkért, Isten dicsőségének megnyilvánulásáért az Egyházban, a világban, a családban.

6. NAP: Közbemjárás kiengesztelődésért és gyógyulásért

Jöjj, Szentlélek, segíts, hogy egységben, alázatosságban és szeretetben élhessünk! (Zsolt 133,1-3; Ef 4,1-6)

Könyörögjünk: kiengesztelődésért és gyógyulásért, hogy egység szülessen magamban és családomban, az egyházmegyém, a plébániám, a közösségemben, az imacsoportomban.

7. NAP: Közbemjárás az evangelizációra való felhatalmazásért

Jöjj, Szentlélek, képesíts minket, hogy beteljesítsük hívásodat és tanúid lehessünk a föld határáig, hogy a Jóhír hordozói lehessünk! (ApCsel 1,8)

Könyörögjünk: új felkenésért a Szentlélek által, hogy tanúid lehessünk, hogy elvigyük az evangéliumot minden teremtménynek, az új evangelizációért az Egyházban.

Ó, bárcsak... buzgó és egységben mondott ima szállhatna a Mennybe a kereszténység minden részéből, ahogy egykor Jeruzsálemben a Cenakulumban (emeleti teremben) történt, a Szentlélek új lángolásáért!

Szent Elena Guerra

„Ma erről a térről Krisztus mindegyikötöknek ezt mondja: *Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!* (Mk 16,15). Ő számít mindegyikötökre, és ugyanúgy az Egyház is. „Íme,” – az Úr mondja – *„veletek vagyok minden nap a világ végéig”* (Mt 28,20). *Veletek vagyok.”* II. János Pál, 1998. Pünkösöd vigíliája

8. NAP: Közbemjárás a Szent Kereszt győzelméért

Jöjj, Szentlélek, győzelmedet hirdessék, *dicsséged nyilvánuljon meg a föld színén!* (Ef 1,15-23; 2,16; 1Kor 1,17-18)

Könyörögjünk: a Szent Kereszt erejének és győzelmének hirdetéséért, hogy megváltó ereje megnyilvánuljon szerte a világon.

9. NAP: Közbemjárás a Szentlélek új kiadásáért és ajándékaiért

„*Ne hagyjátok el Jeruzsálemet, hanem várjatok az Atya ígéretére, amelyről tőlem hallottatok: ... néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni!*” (ApCsel 1,4) Ó, Jeruzsálem, Dávid városa! Isten városa, az utolsó vacsora városa, az Eucharisziáié, az Ő szenvedésének, halálának és feltámadásának városa, a Szent Kereszt győzelmének városa, az emeleti terem városa: ahol Mária és a tanítványok vártak, Pünkösöd városa: ahol a Szentlélek eljött tűzben és megszülte az Egyházat, az Úr visszatérésének városa: ahol a Lélek és a Jegyes hív: „*Jöjj el, Uram Jézus!*”

Könyörögjünk: hogy megkeresztelkedjünk a Szentlélekkel és vegyük ajándékait, hogy szeretetben építhessük az Ő testét, és mindent az Ő uralma alá rendeljünk az égben és a földön. (Ef 4,12; 1,10; 1Kor 12, 1-11)

forrás: oli.katolikus.hu

Remélem, hogy a Pünkösöd kultúrája el fog terjedni az egész Egyházban, mint új meghívás az imára, szentségre, közösségre és tanúságtételre. Ezért most bátorítom az „Égő csipkebokor” kezdeményezést, melyet a Lélekben való megújulás hívott életre. Kezdeményezése ez a szüntelen imának, éjjel és nappal az Oltáriszentség előtt; meghívás a hívők számára, hogy „visszatérjenek az emeleti terembe”, és egyesülve az Oltáriszentség titkán való szemlélődésben, közbenjárjanak a teljes keresztény egységért és a bűnösök megtéréséért. Őszintén remélem, hogy ez a kezdeményezés sokakat elvezet majd arra, hogy újra felfedezzék a Lélek ajándékait, melyek eredeti forrása Pünkösöd... Jöjj, Szentlélek, töltsd el híveid lelkét, és szereteted tűzét éleszd föl bennünk – bár a népek különböző nyelveket beszéltek, Te egyesítetted őket az egy hitben, alleluja!

Szent II. János Pál homíliája – részlet
2004. május 29.

Mária, az Egyház Anyja

Ferenc pápa

A hogyan Mária, az asszony, döntő szerepet játszott az idők teljességében, ugyanígy döntő szerepe van mindannyiunk életében is, hiszen senki sem ismeri jobban a gyermekek fejlődési szakaszait és sürgető szükségleteit, mint egy Anya. Mária ezt egy újabb „kezdetnél” is megmutatja: Jézus első csodájánál a kánai menyegzőn. Ott ő az, aki észreveszi, hogy elfogyott a bor, és ő az, aki Jézushoz fordul (vö. Jn 2,3). Gyermekeinek szükségletei indítják meg őt, az Anyát, hogy kérje Jézust a közbelépésre. Kánában Jézus így szól: „*Töltsétek meg a korsókat vízzel!*” És ők a színlőt megöltötték őket (vö. Jn 2,7). Mária ismeri szükségünket; közbenjár, hogy a kegyelem túláradjon életünkben, és elvezessen bennünket az igazi beteljesedéshez.

Testvéreim, mindannyiunknak megvannak a magunk hiányosságai, magányos pillanatai, belső ürességei, amelyek betöltésre vágnak. Mindannyian ismerjük ezt. Ki más töltethetné be ezt az ürességet, ha nem Mária, a teljesség Anyja?

Amikor kísértést érzünk arra, hogy bezárkózzunk önmagunkba, fussunk hozzá! Amikor már nem tudjuk kibogozni életünk csomóit, nála keressünk menedéket! Korunk, amelyben oly kevés a béke, egy Anyára szorul, aki képes újraegyesíteni az emberi családot. Tekintsünk Máriára, hogy az egység mestereivé váljunk!

Ferenc pápa 2024. január 1-i homíliája – forrás: vatican.va

Pünkösödhétfő

Ezen a napon az Egyház a Boldogságos Szűz Mária, az „Egyház Anyja” liturgikus emléknapját ünnepli Ferenc pápa 2018-ban hozott döntésének megfelelően.

„Ahol az édesanya van, ott egység van, és összetartozás, a gyermekek összetartozása.”
(Ferenc pápa)

„Ha keresztények akarunk lenni, akkor máriának kell lennünk, vagyis el kell ismernünk azt a lényegi, létfontosságú és gondviselészerű kapcsolatot, amely Máriát Jézushoz fűzte, és amely megnyitja számunkra a Jézushoz vezető utat.”
(Szent VI. Pál pápa)

”
*Gondolja meg minden Krisztus-hívő,
hogy annál jobban előmozdítja, sőt éli is a keresztények egységét,
minél maradéktalanabban törekszik evangéliumi életre.
Minél szorosabb közösségben egyesülünk ugyanis
az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel,
annál bensőségesebben és könnyebben tudjuk elmélyíteni
a kölcsönös testvériséget is.*

*II. Vatikáni Zsinat Unitatis redintegratio
kezdetű dekrétuma az ökumenizmusról*

Székesfehérvári
Egyházmegye